MC YIKILMALIDIR !

CİNAYET ŞEBEKESİ MHP ve ÜLKÜ OCAKLARI KAPATILSIN !..

Bağımsızlık Demokrasi Sosyalizm Kavgasında

öncü

14 NİSAN 1976 yıl 1 sayı 5 fiatı 200 kuruş

MC soygunlarını ve sömürüyü devam ettirmek için saldırıyor!

Halkın yükselen devrimci mücadelesi karşısında burjuvazinin çıkarlarının takipcisi olan ve son olaylarla soyguncu yüzü iyice açığa çıkan MC,kurtuluşu işçilere,öğrencilere,öğretmenlere ve tüm emekçilere saldırıp, onları sindirmekte görmektedir.

MC,grevleri engellemekte,işçi direnişlerine saldırmakta öğretmenleri yoğun ve sistematik baskı altında tutmakta,öğrencilerin planlı şekilde öldürülmeleri sonucunu veren tertipler hazırlamaktadır.İçinde bulunduğu ekonomik-politik çıkmazdan kurtulmak isteyen MC'nin, daha mutlu bir düzen ve daha iyi hayat şartları için mücadele eden kitlelere saldırması bütün burjuva iktidarlarının alışılagelmiş taktikleriyle,ama özellikle son günlerde daha yoğun bir şekilde sürmektedir.

MC'nin kanlı saldırıları özellikle emekçi halkın bağımsızlık-demokrasi-sosyalizm mücadelesinin en yiğit ve kararlı unsurları olan sosyalistlere ve devrimcilere yöneltilmiştir.Böylece kitlelerin sürdürdükleri mücadeleleri sırasında başsız kalmaları ve dağınıklığa sürüklenmeleri arzu edilmektedir.

CINAYETLER POLİS-FAŞİST İŞBİRLİĞİ İLE GERÇEKLEŞTİRİLMİŞTİR.

Sosyalistlere ve tüm devrimcilere karşı yöneltilen baskılar,tutuklamalar,gazete kapatmalar,öğretmenlerin sistematik olarak saldırılara uğramaları,grevlerin engellenmesi,direnişlerin polis ve jandarma baskıları ile ezilmesi mevcut devlet kuvvetlerinin açık uygulamalarıdır.Ayrıca yine,başlıca görevi sermayenin "güvenliğini sağlamak" olan bu baskı kuvvetleriyle baskınlar yapılmakta devrimciler "çatışma"perdesi altında öldürülmektedirler.Bunun en somut örneği son olarak İsparta'da kendini pencereden atarak intihar ettiği öne sürülen Hüseyin Hatipoğlu'nun cesedinde işkence izlerinin bulunması ve işkence ile öldürülmüş olduğunun saptanmasıdır.

Burjuva devlet cihazının baskı kuvvetleriyle girişilen bu öldürme ve sindirme politikası ayrıca daha ince bir taktikle desteklenmektedir.Bu,MHP'li faşistlerin silâhlandırılıp"polis gözetiminde" işçilere.devrimci öğretmen ve öğrencilere saldırtılmasıdır.

MC'nin en büyük partisi AP,MHP'li faşitlerin saldırılarını teşvik ederek kendilerinin mevcut militarize güçleriyle (politik ortamın buna elverişli olmaması dolayısıyla) yapamadıkları terör eylemlerini onlara yaptırmaktadır.Bunun yanında,iktidara ortak olmanın getirdiği avantajları güçlenmesi için en iyi kullanmak isten MHP de bu destek ve teşvikten azami ölçüde faydalanmakta,polisin açık olarak kendi yanında yer alacağı güvencesiyle kiralık katilleri vasıtasıyla işçiler ve devrimci öğrenciler üzerine silahlı saldırlar düzenlemektedir.

Bu polis-faşist işbirliğinin en açık ve belirgin örneği Ankara'daki son faşist saldırısı ve bunun sonucunda 3 devrimci arkadaşımızın öldürülmesi olayıdır.

8 Nisan günü forum yapıp derslere girmek isteyen SBF'li devrimci öğrenciler üsleri aranıp "silahsızlandırıldıktan" sonra bir grup faşist ise silahlı bir şekilde okula sokulmuşlardır. Çıkan "çatışma"da faşistler kaçmak zorunda kalmışlardır.Fakat baskın plânlıdır.Dışarıda bekleyen bir diğer silahlı faşist grup,polisin gözetiminde saldırıp yaylım ateşi açmış ve polisin devrimcilere saldırmasıyla beraber de yerlerini polise terkedip kaçmışlardır.Orada Hakan YURDAKULER arkadaşı kaybettik.Olayın duyulması üzerine forum yapıp toplanan öğrencilere yine polis hücum etti.İkinci arkadaşımız öldü. Ensari ORAN. Ölümlerin protestosu için SBF de toplanıp Kurtuluşa doğru yürüyen öğrencilere,yine polisin yardımıyla bir grup silahlı faşit hücüm etti: Burhan BARIN arkadaşı da kaybettik.

Olay çok açık ve pervasızca oynanmaktadır.Siyasi iktidar,polis ve faşit köpeklerin koordine çalışmaları ile devrimcileri sindirmek, onların demokratik mücadelesini bastırmak istemektedir.

DEMİREL YALAN SÖYLÜYOR !

Olayla üzerine Demirel'in söyledikleri her zamanki burjuva aldatamaca taktiklerinin yeni bir örneği oldu.Burjuva basınının da yardımıyla işçilerin ve gençlerin katilinin bizzat siyasi iktidar olduğu gerçeğini örtbas etmek için mesele "kaç ölümün kaç katili bulundu" şekline indirildi. Siyasi iktidarın bizzat katili olduğu vakaların "failleri"elbette bulunamamakta,fakat bunun yerine devrimci öğrenciler kendi arkadaşlarını öldürmek suçundan tutuklanmaktadırlar.

Son günlerde üzerindeki polis baskısı iyice arttırılan ve gelişmesi köstelenmek istenen GSB (GENÇ SOSYAL DEVRİMCİLER BİRLİĞİ) bunun en açık örneğidir.Muharrem ÇİVİKIRAN'ın ölümü ve iki üyenin kaybolması üzerine gerçek suçlular bulunmamış, bunun yerine aralarında GSB eski Genel Sekreteri Mustafa SATIŞ'ın da bulunduğu GSB'li sosyalistler "gizli örgüt" iddiası ile tutuklanmışlardır.

Son olarak bircok şubesi kapatılan, genel başkanı tutuklanan ve eski MYK üyeleri hakkında tutuklama kararları verilen GSB üzerindeki baskı ve tertipler siyasi iktidarın ne ölçüde yalan söyleyebileceğinin isbatıdır.Mustafa SATIŞ ve diğer GSB'li yöneticiler gerçek katillerin yerine ve iktidarın halk düşmanlığının eseri olarak tutuklanmışlardır.Fakat buna karşılık Demirel yalan söylemekte,kamu oyuna GSB yöneticilerini katil olarak tanıtmaya çalışmaktadır.

MC'YE KARŞI KİTLELERİN AKTİF MÜCADELESİ...

Halkın karşısında zulmün,soygun ve sömürünün temsilcisi olarak dikilen MC, bugün acil olarak mücadele etmemiz ve yıkmamız gereken gerici bir ölüm makinasıdır.

MC'nin her kürlü vasıtayla kitlelerin üzerine yürüdüğü bu dönemde yılgınlığa, paniğe,geri çekilmeye yer vermeden doğru taktaklerle mücadele edilirse bugünkü saldırılar defedilebilir. Yeter ki emekçi halkın en geniş birliğinin MC'nin karşısına dikilmesini sağlayabilelim.

MC'nin yıkılmasını sağlayacak olan emekçi kitlelerin doğrudan mücadelesidir. Bu yüzden en başta gelen görev,işçilerin,emekçilerin,tüm halkın muhalefetinin örgütlenmesidir.

MC'ye karşı kitlelerin doğrudan mücadeleye girmesinden korkan CHP,uyguladığı pasif,uyuşturucu politikasıyla demokratik mücadeleden mücadele değil *yalvarmayı* anladığını ortaya koymuştur.

En geniş kitlelerin seferber edilmesi... Bu konuda daha "devrimci" gibi görünen bireysel terörü veya, "provokasyon olur,mücadele olmasın" teraneleri ile oturmayı öne sürmek,mücadelenin zayıflatılmasını, sindirilmesini ve ezilmesini getireceğinden zararlıdır.

Son olaylarda olduğu gibi sanayi odasına bir bomba atıp iki cam kırmak faşizme karşı mücadele etmek değildir.Mesele,en geniş kitlelerin faşizme ve siyasi iktidarın baskılarına karşı çıkartılması ve onların sosyalistleri kitlelerden koparmak taktiklerinin etkisiz hale getirlmesidir. "Daha yürekli" bir iş gibi görülmesine rağmen,özellikle bu dönemde birysel terör kitleler arasında her türlü baskıya göğüs germeye dayanan zorlu çalışmayı omuzlayamamanın getirdiği bir kaçış, daha iyi bir deyimle "korkaklıktır".

Baskılara karşı CHP'den veya birtakım "yurtsever" güçlerden medet ummak,lafta CHP kuyrukçuluğu yapmamakla beraber,pratikte,kitlelerin devrimci mücadeleye sokulması faaliyetine iştirak etmeyerek bunu uygulamak,pasifizmden başka bir şey değildir. Bunun son örneği Ankara Olaylarını protesto etmek amacıyla forum yapıp yürüyüşe geçen devrimcilerin gösterilerine İGD adlı örgütün katılmayışı ve aynı çevrenin İstanbulda yapılmak istenen bir mitingi sürekli şekilde sabote etmeleridir.

KAVGA TÜM EMEKÇİLERİN KAVGASIDIR...

MC'nin baskıları yalnız öğrencilere ve öğretmenlere yönelmiş değildir.Tüm işçiler aynı faşist baskılara ma ruz kalmaktadırlar. İşçi sınıfının,en ileri ve öncü sınıf olması, yalnızca kendi çıkarlarını en tutarlı şekilde savunmasından değil, aynı zamanda toplumdaki tüm baskı ve imtiyazlara karşı çıkmasındandır. Modern kölelikten kurtulmak isteyen işçi sınıfı tüm emekçilerin de sosyal ve siyasi kurtuluşları için mücadele etmek zorundadır. Bu anlamda özellikle son olayların da gerekli kıldığı kural: işçilerin öğrencilerin, toplumun tüm ezilen tabakalarının yardımına koşmasıdır. İşçilerin yardıma koşması, bütün gösterilere katılması, gerektiğinde sempati-destek direnişleri yapması, baskı ve zulümleri protesto etmesi, vs.dir.

MC YIKILMALIDIR. Bunun yolu, işçilerin emekçilerin, tüm halkın örgütlü mücadelesinden geçmektedir. Ölümler bizi yıldırmamakta sadece yürüdüğümüz yolda nasıl daha doğru davranmamız gerektiğini göstermektedir.

ÜSLER KALDIRILMALIDIR!

Emperyalizmle ortaklık yapmadan,Türkiye'deki varlığını garanti altında göremeyen finans-kapital,ABD ile olan nikâhını yeniden tazeledi.Türkiye'nin ABD'ye açıkça peşkeş çekilmesi demek olan ilk "ikili" anlaşmalar ile,"yeni" yapılanlar arasındaki fark biçimdedir.

Bundan önceki "ikili" anlaşmalarda öyle maddeler vardı ki,en kör göz bile Türkiye'nin ABD'ye nasıl satıldığını farkedebilirdi.Şimdikinin öbüründen "farkı", üslere Türk bayrağı çekilmesi,üslere Türk komutanının girmesidir.Yani yapılan değişiklik sadece semboliktir.

26 Martta Kissinger ve Çağlayangil arasında imzalanan,ismine de "Washington Anlaşması" denilen,bu "yeni" anlaşma,ayrıca 4 yıl içinde Türkiye'ye bir milyar dolar "yardımı" da içermektedir.Bizim burjuvalar,eski bilinen pilâvı şimdi yeniden sofraya sürüp, sevinç çığlıkları atmakta,koparılan "yardımın" önemine emekçileri inandırmaya çalışmaktadır.Hemen belirtelim ki,"Amerikan yardımı" denilen şey Türkiyeli emekçilere değil,doğrudan doğruya finans-kapitale yapılmaktadır.Sermaye sözcülerinin sevinç çığlıkları da bundan ileri gelmektedir.Ayrıca bu "yardım",bizimkilerin ABD emperyalistlerine yaptığı hizmetin bir karşılığıdır.Zira, bunun böyle olduğunu,"ABD yardımlarının karşılıksız olmadığını,Türkiye'nin de ABD'ye yardım yaptığını",ambargo sırasında, bizim finans-kapitalistler kendi ağızlarından açıklıyorlardı.Bu "yardım"ın karşılığında Türkiye'nin ABD'ye ne verdiği de," Johnson'un mektubunda" yazılıdır.

Anlaşmanın imzalanmasından hemen sonra,Türkiye emekçileri ile alay edercesine gülerek,"paltosunu kurtardığını" söyleyen Kissinger,Temsilciler Meclisinde yaptığı konuşmada "Amerika'nın,Türkiye'ye menfaatleri olduğu için yardım yaptığını" belirtmekten geri kalmadı.Amaç açık:kapitalist-emperyalist sistem,bölgede ilerici gelişmelere karşı,Türkiye'yi köprübaşı olarak,askeri yönden güçlü tutmak istiyor.

Anlaşma 22 madde içeriyor.Tabiî bunlar sadece,onlar için açıklanması sakıncalı olmayanlar.Kissinger ve Çağlayangil neler konuştu,diğer anlaşma maddeleri nelerdir? Bütün bunlar işçi sınıfı, ve emekçi halktan gizli tutulacak.Burjuvazi her zaman,yaptığı bu gibi anlaşmaları, ikili görüşmeleri, v.s. halktan gizli tutar.Bu onun evrensel karakteridir.Hele bizimkiler gibi ülkeyi açık artırmaya çıkaranlar için bu görüşmeleri açıklayabilmenin çok daha güç olması normaldir.

Meseleye hangi açıdan yaklaşılırsa yaklaşılsın,bütün bunlar ülkemizin emperyalizme peşkeş çekilmesini amaçlıyor.Onun için, Türkiye NATO'dan,CENTO'dan,AET'den çıkmalıdır.İkili anlaşmalar feshedilmeli,üsler kaldırılmalıdır.Bütün bunlar ülkenin satılması üzerine oturtulmuştur.Emperyalizmle olan he türlü köleleştirici bağ koparılmalıdır . Bu anti-emperyalist görevlerin yerine getirilmesi en başta,her türlü kölelik zincirinin düşmanı olan işçi sınıfına düşmektedir. Bu konuda işçi sınıfımız yalnız değildir,emekçiler,tüm çalışanlar onun yanındadır.Ayrıca ve önemli olarak,bizzat emperyalist ülkelerin işçileri de onun yanındadır. Onlar "başka bir ulusu ezen ulusun hür olmadığını" artık çok daha yakından kavrıyorlar. Kendi burjuvalarına karşı kavga verirlerken Türkiye proletaryasının önündeki engelleri de yıkıyorlar.Aynı zamanda,Türkiye proletaryası da,emperyalizm ve yerli ortaklarına karşı mücadele verirken,emperyalist ülkelerin proletaryasının bileklerindeki zincirleri de kırmaktadır.Dünyadaki bütün işçilerin, ezilen halkların mücadelesi aynı kanaldan akmakta, aynı hedefi döğmektedir.

ÇİN ANLAŞMAYI OLUMLU KARŞILADI !

Son olarak,Yeni Çin Haber Ajansı," anlaşmayla ABD ile Türkiye arasındaki ilişkilerin normale döneceğini" belirterek anlaşmanın yapılmasından memnunluk duyduğunu açıklamıştır.Maocu politika artık Amerika'dan çok amerikancılık yapma üzerine oturtulmuştur ve doğrudan doğruya emperyalizme yedek cephanelik görevi yapmaktadır.

Maocu merkezin bu açıklamasına rağmen, "Halkın Sesi" dergisi bu konuda hiç ses vermeyerek,sanki Türkiye ile ABD arasında hiç bir anlaşma olmamışcasına susmuştur."Halkın Sesi"nin iyi ambalajlayıp satamadığı Maoculuğu daha yaldızlıca paketleyip yutturabilme işini üzerin alan "Halkın Kurtuluşu" dergisi de aynı tavrı sürdürmektedir.Onlar bu tavırlarıyla aslında anlaşmayı sessizce onaylamaktadırlar.

PATRONLARIN BASKILARI İŞÇİ SINIFINI YILDIRAMAZ

DİSK'e bağlı Sosyal-İş sendikası Diyarbakır Şubesi Hitit Ecza Deposu'nda grev kararı aldı.

İşçi sınıfımız gün geçtikçe kurtuluşunun sosyalizmde olduğunu ve kücadelenin örgütlü yürütüleceğini kavramakta bunu için bir yandan sarı sendikacılığa ve sendika ağalarına karşı mücadele verirken bir yandan da sermayenin zulüm ve talan düzenine karşı kavga vermektedir.

Bundan bir süre önce Hitit Ecza Deposu işçileri ekonomik ve demokratik mücadelelerini örgütlü bir şekilde vermek için sendikalaşmışlar fakat işveren sendikayı tanımamış ve işçilerin birlik ve dayanışmasını kırmak için Malatya'dan işçi getirmiştir. Bu zaman zarfında 10 sendikalı işten atılmıştır.

Hitit Ecza Deposu işçilerinin kararlı mücadelesi ve zorlaması karşı-

sında işveren sendikayı tanımak zorunda kalmıştır.

Fakat işçilerin birliği,dayanışması ruhundan harekete geçen Hitit Ecza Deposu'nun 11 işçisi-diğer geriye kalan 7 işçi işverenin Malatya'dan getirdiği adamlar-işten atılan arkadaşlarının tekrar işe alınması için 27 Mart Cumartesi günü greve başlamışlardır.

Grevdeki bir işçi ile yaptığımız konuşmada:"mücadelelerinde sonuna kadar kararlı olduklarını 10 arkadaşlarının işe alınıncaya kadar direneceklerini ve tarihin dünya pratiğinde proletaryanın burjuvaziye karşı her zaman üstün olduğunu gösterdiğini bu nedenle zaferin ve yarınların genel olarak Türkiye proleter sınıfının özel olarak ise Diyarbakır Hitit Ecza Deposu işçilerinin olacağını söylemiştir.

UĞURLU İŞÇİLERİNİN mücadele ve birlik ruhu

Safraköy Uğurlu Televizyon anten işçileriyiz.Fabrikamızın 120 tane işçisi vardır.Fabrikatör,işçiler üzerinde her gün bir çeşit baskı ve terör uyguluyor.Fabrikanın hiç sendikası yoktu.İşçilerden sahte imzalarla Tek Met-İş Sendikası için imza toplanmış.Patron bütün işçilerin ifadesini aldı,"siz imza verdiniz mi" diye.İşçiler de "hayır biz imza vermedik" dediler.Şimdi ise Türkiye Metal-İş Sendikasına kayıt olduk.Bunun üzerine fabrikatör iki arkadaşımızı işten çıkardı.Bunun üzerine bütün işçiler direnişe geçtik ve iki işçi arkadaşımızı işe aldılar.Ve bir-ikigün sonra işçileri temsil eden 5 kişinin daha işine son verdi.Ertesi gün bu 5 kişi tekrar işçi vasıtasıyla fabrikaya alınıp götürüldü.İşbaşı yok. Patron ve müdür bunların çıkmalarını istediler,yoksa jandarma getireceklerini söylediler ve gittiler. 28 Şubat Cuma günü sabah direnişe geçtik ve o 5 kişiyi omuzda fabrikaya götürdük . Bunun üzerine Safra'dan bir Uzatmalı Başçavuş ile beş-altı jandarma yardıma geldi.Patron daha önce onlara liste vermiş,onun için Uzatmalı Başçavuş o 5 kişiyi topladı ve patronun taksisi ile Safra karakoluna götürmeye başladılar ve bütün işçiler taksinin arkası sıra karakola gittik.Patron karakolu satın aldığı için kadın kız,erkek demeden bütün işçileri coptan geçirdiler.Karakol uzatmalısı ve başçavuşu bütün işçileri copla çamura belediler.Bunun üzerine işçiler geri çekilip yuhlamaya başladılar ve "İşçiyiz Güçlüyüz" sloganlarını söyledik.Bunun üzerine gazeteciler geldi,Türkiye Metal-İş Sendikası başkanı geldi.Karakol işçileri dağıtamadı ve işçiler "karakoldaki arkadaşlarımızı almadan gitmeyiz" dedik.Bunun üzerine 5 arkadaşı Bakırköy savcılığına götürdüler.Biz fabrikaya geldik ve kapıda jandarma bırakmadı.Bunun üzerine Bölge Çalışma'dan müfettiş geldi,bu sayede bizi içeri aldılar.Bölge Çalışma müfettişi işçileri topladı,konuştuk.Sonra beş kadın ve beş erkek arkadaşın ifadesini aldı.Sonra sendikaya kayıtlı olanlar ve karakola giden işçiler akşama kadar işbaşı yapmadılar.İkinci bir sebep: onbeş - yirmi kişi yeni alınmış arkadaş var, yani bunlar deneme süresini yeni bitirmiş kişilerdi.Bunların,yani yirmi kişinin işine son verildi.Uğurlu patronu,işçiler Metal-İş'e girdikleri için,fabrikaya komando aldı,çalıştırıyor.Bunlar işçi için tutulmuş.İşçiler için tutulan bu komandolar,sendikaya kayıtlı bir kadın işçiyi tehdit edip küfür etmişler,"kafanı kırarık" diye kadına rest çekmişler.Bu işçiler gece meyhanede içip kol geziyorlar.Yani anlıyacağınız kadar,Uğurlu'daki işçilerin can güvenliği yoktur,her an gece-gündüz tehdit altındalar...

ÖRNEK İŞÇİ DAYANIŞMASI

Derinleşen ekonomik-politik buhranın ve yükselen sınıf mücadelesinin bir yansıması olarak yurdun dört bir yanında artan,yaygınlaşan grevler,direnişler , aktif kitle hareketleri bu amansız sınıf mücadelesinde bilere güzel günler vaad ediyor.Faşist tırmanışın sosyalistlere,işçi sınıfının öncülüğünü esas tutarak,toplumun tüm ezilen kesimleri arasındaki sınıf dayanışmasını arttırmayı ve emekçi kitleleri sıcak mücadele içine çekmeyi acil görev olarak dayattığı şu günlerde İzmir'den de KENT LASTİK işçilerinin mücadele ve birlik ruhunun gür sesi geliyor.Diğer işçiler ve emekçiler gibi onlar da,kapitalizmin çirkefliğini ve köhnemişliğini,burjuva diktatörlüğünden başka birşey olmadığını mücadele içinde ve kendi deneyleriyle öğreniyorlar.Ve yine anlıyorlarki işçilerin,tüm emekçilerin tek kurtuluşları kendi iktidarlarını kurmaktadır , yüce sosyalizmdedir!

Aşağıda her grevin işçiler için bir savaş okulu olduğu gerçeğini ve sınıf dayanışmasını en yalın bir şekilde dile getiren grevci işçilerin mektuplarını ve grevi destekleyen kuruluşların adlarını yayınlıyoruz:

GSB İzmir Şb.,GSB Bornova Şb.,TÖB-DER İzmir Şb.,GES-İŞ İzmir TEK Şb. , TÜMTOR-İŞ Genel Merkezi,TÜMTOR-İŞ B. Çiğli Şb.,İLERİCİ KADINLAR DERNEĞİ İzmir Şb.,KARABAĞLAR KÜLTÜR VE DAYANIŞMA DERNEĞİ,ZEYTİNLİK KÜLTÜR VE DAYANIŞMA DERNEĞİ,GÜMÜŞPALA KÜLTÜR VE DAYANIŞMA DERNEĞİ.

KENT LASTİK İŞÇİLERİ GREVDE :

8.3.1976 gününden beri süren grevimizi aynı inançla sürdürüyoruz.İzmir'deki işçi arkadaşlarımız grev yerine gelerek bizlerin moralini yükseltiyorlar ve işçi sınıfının patronlara karşı dayanışmasının en güzel örneklerini veriyorlar.Hepimiz bu grev sırasında öğrendik "her grevin bir savaş okulu olduğunu".Mücadelemizin yalnız ekonomik mücadele ile sınırlanamıyacağını da öğrendik.Tek tek patronlara karşı mücadele yanında, tüm patronlar sınıfına karşı sıkılmış bir yumruk gibi hep birlikte mücadele etmemizin gerekliliğini kavradık.Grevimiz bizleri daha çok birbirimize yaklaştırdı,daha çok kaynaştırdı ve grev sırasında öğrendik ücretlerin arttırılmasının yetmeyeceğini.Patronlara karşı mücadelenin esasında iktidar mücadelesi olduğunu,bunun için de ekonomik,politik ve ideolojik alanlarda mücadelenin gerekliliğini öğrendik. Grevde,bir taraftan ekonomik mücadelemizi sürdürürken,diğer taraftan birliğimizi pekiştiriyor ve işçi arkadaşlarımızın bilinç seviyesini yükseltiyoruz.Arkadaşlarımızın artık grevin ilk günlerindeki çekingenliklerini ve yanlışlarını taşımıyorlar. Tüm arkadaşlar grevin başladığı andan itibaren işyerine gelerek,nöbetçi arkadaşları ve grev komitesiyle birlikte oturuyor,işçi sınıfının ekonomik ve politik mücadelesi konusunda tartışıyorlar.Disiplinimiz her geçen gün daha da çelikleşiyor.Artık ilk günlerdeki gibi işyerini bırakıp kahveye gitmiyorlar,içki içmiyorlar ve işyerine içkili olarak gelmiyorlar.Her geçen gün mücadelemiz için gerekli disiplinin daha fazla bilincine varıyorlar.

Devrimci selâmlar

Kent Lâstik işçilerinin grevde geçen günleri:

Biz işçiler,hergün patronlarla zor günler geçiriyoruz.İşçi sınıfını insan yerine koymayan patronlar gelip, grevde içeri girmek istiyorlar.Ve biz işçiler onları içeri koymadığımız zaman,"kanunsuz işler yapıyorsunuz"deyip bizleri başlarından defetmek istiyorlar.İşçiler kanuni grevlerini sonuna kadar yürütecekler.Aslında patronların kendileri kanunlara uymamaktadırlar:Hergün içeriye girerler,arkadaşlarını içeriye sokmak isterler. Bizler bunlarla mücadele ettiğimizde "sizler içeri gireceksiniz,sizinle içerde anlaşsak" deyip işçinin gözünü korkutmak istiyorlar.Bir gün yağmur yağdı.Bizleri çadırlar almadı.Kimimiz yağmur altında kaldık,grev gözcüleri nöbetlerini tuttular yağmur altında. Bir kadın arkadaşıma sordum,"hayatından memnun musun" dedim."Böyle hayat olmaz olsun,patronlar lüks yerlerde yaşarken biz burada yağmurun altında bekliyoruz" dedi ve ekledi:"bu burjuva sınıfının ve kapitalist düzenin bizlere hiç bir hak tanımadığını görüyoruz ve biz işçi sınıfı dünya işçi sınıfıyla birleşelim;o zaman patronları ve burjuva sınıfını yeneriz"

Haklı grevimizi burada bütün işçi sınıfı maddî ve manevî yönden destekledi.Burada bunları sayalım:İmesko , Huzur işçileri gelip,ekonomik mücadelede ve politik mücadelede Kent Lâstik işçileriyle hep beraber olduklarını söylediler.Bitlis devrimci işçileri,özel olarak Kent Lâstik işçilerinin haklı grevini,genel olarak Türkiye'de işçi sınıfının ekonomik ve demokratik mücadelesini sonuna kadar desteklediklerini söylediler.Ege Plastik,Göktepe Kauçuk Sanayi,Nuralp,Ege Yıldız,Etap Plastik,Solmazlar Tütün işçileri,Orolit işçileri gelip Kent işçilerine devrimci ekonomik mücadelelerinde sürekli başarılar dilediler.

Yaşasın İşçi sınıfının devrimci birliği !

KENT LASTİK İŞÇİLERİ

BAĞYURDU'NDA KİTLELER HAYKIRDI: "KAHROLSUN FAŞİZM! YAŞASIN SOSYALİZM!"

Bağyurdu Halkı Kültür ve Dayanışma Derneği'nin Bağyurdu'ndaki ve Türkiye'deki pahalılığı,işsizliği,Faşist baskıları protesto yürüyüş ve mitingi binlerce işçi-köylü-öğrencinin katılmasıyla yapıldı.Yaklaşık olarak dörtbin kişinin katıldığı mitinge BAĞYURDU HALK KÜLTÜR VE DAYANIŞMA DERNEĞİ'nin yanı sıra,İzmir GSB,Turgutlu GSB,İzmir TÖB-DER,Turgutlu Gıda - İş sendikası,İzmir İlerici Kadınlar Derneği,Armutlu Kemalpaşa Dernekleri katılmışlardır.Dünya kapitalist-emperyalist kampın içine düşmüş olduğu ekonomik-politik bunalıma paralel olarak,emperyalizmin ortağı finans kapitalistlerin içine düşmüş oldukları ve giderek yoğunlaşmakta olan ekonomik-politik bunalımlarını ve çıkmazlarını başta işçi sınıfın ve emekçi halklara ödetmek istemektedir. Faşizmin tezgahlanmak istendiği günümüzde yoğunlaşan faşist baskıların,en geniş kitlelerin örgütlü bir biçimde harekete geçirilmesi,kitle eylemleri ile geriletilebilineceği ilkesi doğrultusunda gerçekleştirilmiştir.Miting'de genel olarak işçi sınıfı ve emekçi halklara yapılan faşist baskılar ve özel olarak ta Bağyurdu halkı üzerine uygulanan faşist baskılar kınanmıştır.Yürüyüş sırasında sık sık Bağımsız Türkiye,Kahrolsun Faşizm,İşçiyiz güçlüyüz Devrimde öncüyüz,Uluslara dillere eşitlik,Halklara hürriyet İş-ekmek-hürriyet sömürüye nihayet , Katil sermaye sloganları haykırılmıştır.

Miting alanında konuşan Bağyurdu Halk Kültür ve Dayanışma Derneği başkanı:Türkiye'deki parababalarının her an darboğaz içerisinde girmekte olduğunu ve bunun acısını işçi sınıfı ve emekçi halklardan çıkarmak için faşizmi tezgahlamak istediğini söyledikten sonra kitlelere güvenmenin gerektiğini,kitlelere güvenilmediği takdirde,faşizme karşı mücadeleyi gazetelere demeç vermek ve mücadeleyi sosyal-demokrasinin kuyruğuna takmanın sağ sapma olduğunu yine kitlelere güvenmemeden kaynaklanan kitleleri sürü kabul eden (kendileri sürüdür)bireysel terörü mücadele aracı olarak seçenlerin de sol sapma içersinde olduğu ve çocukluk hastalığı olarak vurgulanmıştır.Esas mücadelenin hiç bir mücadele aracını küçümsemeden ve emekçi yığınları kitle eylemleri içerisine sokarak faşist tırmanışa karşı yığınsal eylemlerin konulmasıyla karşı konulacağını ve faşistlere karşı da kendi anlayacağı dille konuşulması gerekliliğini vurgulamıştır.

Miting daha sonra dağılmıştır...

ULUSLARA ve DİLLERE EŞİTLİK!

Gerici MC iktidarının işçilere ve emekçilere karşı giriştiği anti-demokratik kampanya, ölümlerle ve işkencelerle işçi direnişlerine saldırmakla sürüp gitmektedir.

MC iktidarı geçmiş burjuva iktidarlarının en gerici, en şoven yanlarının mirasçısı olarak kürt emekçileri üzerindeki baskıları da devam ettirmektedir.

Bizzat kendisi ücretli köle olan Türkiye işçileri, kurtuluşlarını sağlayabilmek, sınıfsal birliklerini gerçekleştirebilmek için toplumdaki bütün baskı ve ayrıcalıklara olduğu gibi ulusal baskı ve imtiyazlara da karşı çıkmalı, ulusların ve dillerin eşitliğini, her ulusun kendi kaderini özgürce tayin hakkını savunmalıdır.

ULUSLARA VE DİLLERE EŞİTLİK !

HER TÜRLÜ ULUSAL BASKI VE İMTİYAZLARA SON !

IRKÇI, ŞOVEN BASKILARA SON!

SÖMÜRÜ ve ZULÜM DÜZENİNE KARŞI İLERİ!

Halkların faşizme, emperyalizme, sömürgecilik ve ulusal baskılara karşı verdiği mücadele işçi sınıfı bilimi doğrultusunda gün geçtikçe daha ileri boyutlara ulaşmaktadır.

21 Mart Pazar günü Mardin'de çeşitli demokratik kuruluşların iştirakiyle işsizliği pahalılığı ve faşizmi protesto yürüyüş ve mitingi düzenlenmiştir. Saat 13 oo de başlayan yürüyüşe 5 bini aşkın kitle iştirak etmiş ve Mardin çepeçevre dolaşılmıştır.

Yürüyüş ve mitingte sürekli "KAHROLSUN FAŞİZM VE SÖMÜRGECİLİK", "BÜTÜN HALKLAR KARDEŞTİR", "HÜKÜMET İSTİFA", HALK İÇİN EGİTİM" sloganlarının yanı sıra Kürt emekçilerinin ulusal demokratik taleplerini içeren sloganlar atılmıştır. Mardin halkının bilhassa kadınların sevgi ve alkışlarıyla miting alanına gelinmiştir. Miting alanında yakılan meşalelerle Kürt ulusunun geleneksel özgürlük bayramı olan NEVRUZ BAYRAMI kutlanmıştır. Mitingte tertip komitesi, DDKD ve çeşitli demokratik kuruluşlar yaptıkları konuşmalarla işsizlik, pahalılık, faşizm, emperyalizm, sömürgecilik ve ulusal baskılar lânetlenmiştir.

YAŞASIN İŞÇİLERİN BİRLİĞİ!

Turgutludaki patronlar Kürt ve Türk işçilerini birbirlerine düşman etmek için yoğun çaba sarfediyor...

Turgutlu yağlı çamurun para ettiği yerdir. Yoğun, acımasız, insafsız sömürü vardır Turgutlu'da. İşçilerin haklarını patronlara peşkeş çeken sarı sendika vardır. Düşük ücretle çalıştırılan küfür, dayak yiyen sendikasız, sigortasız genç işçiler vardır. Ağır işlerde çalıştırılan, yaş sehpa çeken, fırınlara man arabası çeken, geceleri bile çalıştırılan, patronlar tarafından namussuzluğa itilen bacılar vardır kiremit-blok fabrikalarında. Turgutlu kiremit-blok fabrikalarında tozdan dumandan vereme yakalanmış, makinalarda muhafaza olmadığı için elini ayağını kaybetmiş Kürt Rıza'lar, Irlamazlı Halil İbrahim Doğan'lar, nice Yaşar'lar vardır. Yine Turgutlu kiremit-blok fabrikalarında Kürt ve Türk işçilerini birliğini bozmak için patronların ve sadık uşağı sapsarı Çimse-İş sendikasının kahpece oyunları vardır.

İşte bu yolsuzlukların, namussuzlukların harman olduğu Turgutlu ovasında yaklaşık olarak otuza yakın kiremit-blok fabrikası çalışmaktadır. Bu fabrikalarda yazın yaklaşık olarak yedibin, kışın ise üçbin işçi düşük ücretle, hiçbir güvencesi olmadan boğaz tokluğuna kiremit-blok patronlarına işgüçlerini satarlar.

Bundan başka doğudaki jandarma ve faşist baskılardan açlık ve sefaletten dolayı onbine yakın Kürt emekçi Turgutlu'ya yerleşmiştir. Turgutlu'ya yerleşen Kürt emekçiler önceleri kiremit-blok patronları için ucuz zahmetsiz emek olmuşlardır. Turgutlu'nun yabancısı oluşları, dillerinin Kürtçe oluşu (böyle olması gerekir) patronlar tarafından yoğun bir şekilde sömürülmelerini ve angarya işlerde çalıştırılmalarını getirmiştir. Beton dahi kırdırmışlardır. Sendikanın patronların pamuk elleriyle kurdukları Çimse-İş (Türk-İş'e bağlı) sendikası olması patronların namussuzca oyunlarına yakılan yeşil ışık olmuştur. Daha sonraları Turgutlu'da gelişen devrimci hareket, devrimci sendikal mücadele ile (DİSK) işçiler arasında az da olsa birlik sağlanmıştır. Bunu çok iyi sezen patronlar ve sadık uşakları Çimse-İş Turgutlu'daki yerli İşçilerle, Kürt işçileri arasındaki birliği engellemek için yoğun tezvirat kampanyası başlatmıştır. Fabrikaya iş aramaya giden Kürt işçilere kiremit-blok patronları küstahça biz fabrikaya Kürt işçi almıyoruz demeye başlamışlardır. Daha sonra da Türk işçilere Kürt işçiler Turgutlu'ya çalışmak için gelmeselerdi ücretlerin yüksek olacağını, daha iyi bir şekilde yaşayacaklarına dair tezviratlar yalanlar yayarak ırkçı, şoven yüzlerini küstahça açığa çıkararak işçilerin birliğini bozmaya çabalıyorlar. Özünde ücretlerin düşük oluşunun sebebi için de bulunduğumuz düzenin bir avuç parababasının düzeni yani kapitalist düzen oluşundandır.

Kürt ve Türk işçiler patronlar ne kadar yalan söylerse söylesin kardeş olduklarını, haksızlıklara, ırkçı, kafatasçı baskılara karşı birlikte mücadele ederek meseleleri çözeceklerini çok iyi kavramışlardır.

Ankara-İstanbul asfaltını birlikte kapatmışlardır ve saatlerce asfalttan araba geçirmemişlerdir. Grev kırıcılığı yapan patron için yine birlikte sarmışlardır karakolu, adliyeyi. İşçilerin birlik olduğu zaman bir güç olduğunu, karakola tek düştüğü zaman amansız bir şekilde dayak atan polisin perde aralığından çaktırmadan baktığını, adliyeye gittiğinde elinin tersiyle iten memurun, hiç acımadan ceza veren hâkimin karşılarına çıkamadığını kendi gözleriyle görmüşlerdir.

-Yaşasın Turgutlu'daki Türk ve Kürt toprak sanayi işçisinin sömürüye karşı birlikteki mücadelesi.

-Yaşasın patronların ve sarı Çimse-İş sendikasının şoven ve kafatasçı baskılarına pabuç bırakmayan Kürt ve Türk toprak sanayi işçilerinin birliği.

Turgutlu'da gelişen sosyalist hareket ve devrimci sendikal hareket patronları ve patronların sadık uşağı Çimse-İş sendikasını tehdit etmeye başladı. Patronlar ve sarı Çimse-İş gelişen devrimci hareketi bastırmak için sahte grev yapmışlardır. Fakat ne yazık ki (!) patronların ve sarı Çimse-İş sendikasının pis yüzünü saklayan maske düşmüş, grev silahı geriye tepmiş kendilerine vurmuştur. Grev sahte de olsa Kürt ve Türk işçilerinin birliğini kuvvetlendirmiş ve grev işçiler için bir okul olmuştur.

NEWROZ ATEŞLERİ YANACAK!

Azgınlaşan ırkçı-sömürgeci güçler halkımızın NEVROZ BAYRAMInı kutlamasını engelleyemediler!

Öteden beri Kürt emekçilerinin zoraki asimilasyon uğraşı içinde olan, sömürgeciler bugünde, bütün güçleri ile (idari, adlî, askerî) ulusal demokratik haklarına sahip çıkan halkımızı, gençliğimizi yıldırmak için ellinden geleni ardına koymamaktadır. NEVROZ BAYRAMI günü Beşiri kazasında son derece gergin bir durum yaratan sömürgeciler, gece dört biryandan ateş yakılması karşısında dehşete düşerek kudurmuşcasına sağa sola sataşmaya başladılar. Ateş yakılan yerlere baskınlar yaptılar. Halkın kendi evlerinin damında ateşler yakması karşısında şaşırdılar, köpürdüler. Ateşleri zorla söndürerek gözdağı verdiler. Bunlardan hızını alamıyan faşist-sömürgeciler, bu kez de çocuklara yöneltti baskı mekanizmasını. Sabahleyin ilkokul ve orta okul öğrencisi çocuklardan 13-14 kişiyi okuldan alıp karakolda gözaltına aldılar. Sömürgecilerin işbirlikçisi ortaokul ve ilkokul müdürü, öğrencilerin okuldan alınmasına seyirci kalarak, onlara yardımcı olarak, işbirlikçi yüzlerini bir daha açığa vurdular. Karakolda öğrencilere baskı yapılarak, burası Kürdistan değil Türk vatanıdır, bu hayal kursağınızda kalacaktır diyen jandarma asteğmeni karşısında direnen ve bütün baskılar karşısında yılmayan 10-12 yaşlarındaki çocuklar mahkemeye, Kürtçülük propagandasıyla verilmişlerdir.

Özgürlüğe susamışlığı ve zulme başkaldırıyı simgeleyen ateşler, her NEVROZ günü yakılacaktır, sömürgeciler bunu engelleyemiyeceklerdir.

Kahrolsun ulusal demokratik haklarımızı gaspeden sömürgeciler ve onların işbirlikçileri.

Yaşasın tüm dünya mazlum halklarının ulusal kurtuluş bağımsızlık ve sosyalizm mücadeleleri.

Yaşasın dünya halklarının kardeşliği.

BEŞİRİ DEVRİMCİ GENÇLİĞİ
SİİRT

Bağımsızlık Demokrasi Sosyalizm Kavgasında öncü

15 GÜNDE BİR ÇIKAR
Sahibi: Mehmet Kırlı;
Sorumlu Yazı İşleri Md: Ali İhsan Özgür;
Yönetim yeri: Selimpaşa sokak 5/5 Aksaray İst.

200 kuruş
Abone:
6 aylık 25;
1 yıllık 50 lira

SAYI: 5

Dizildiği yer: elektronik dizgi Basıldığı yer: Özkan mat. Son baskı tarihi: 14.4.1976

ACİL GÖREV ve KİTLE ÖRGÜTLERİNİN YERİ

Proleter sosyalistlerin önünde duran en acil görev, MC hükümetinin kurulmasıyla birlikte gittikçe genişleyen faşist tırmanışa karşı,en etkili mücadele yöntemi olarak kitle hareketlerinin yükseltilmesidir.Burada şunu unutmayalım özel olarak MC'ye karşı kitle hareketlerinin oluşturulabilmesi,yaygınlaştırılıp,derinleştirilebilmesi,herşeyden önce,devrimci bir politikayı kendine kılavuz edinen,işçi sınıfının siyasal örgütlenmesi görevinin dışında düşünülemez. İşçi sınıfının siyasal örgütlenme görevinin dışında düşünülecek,her türlü kitle hareketi, özünde kendiliğindenciliğe tapınçtır.Böylesine hareketler burjuvazinin bentlerini sarsmaz.Aynı şekilde,devrimci bir politikanın oluşturduğu kanaldan akmıyan hareketlerinde etki gücü önemsizdir.Acil görevle birlikte, kendisini daha fazla hissettiren,bu bilimsel gerçeği vurguladıktan sonra,MC'nin faşist tırmanışını durdurabilmede önemli bir yeri olan,kitle hareketlerinin,örgütlenip yükseltilmesinde,kitle örgütlerine,düşen yeri ve görevleri bu yazımızın konusu ettik.

ÖNCÜ,bundan önceki sayılarında,kitlelere mücadele içine çekebilmede,uzun vadeli hedefler gözardı edilmeden,işçi sınıfı ve emekçi yığınların somut durum ve çıkarlarına uygun sloganlarla yola çıkılmasının gerekliliğini işledi.Uluslararası işçi sınıfı hareketinin defalarca gösterdiği,pratikte sınanıp doğruluğunu defalarca ispatlayan bu anlayış,kitle örgütlerinin,hakim sınıflara karşı geniş kitleleri mücadeleye çekebilmelerinde sahip olmaları gereken temel anlayışı temsil eder.Böyle bir anlayıştan yoksunluk, sosyalistlerin geniş kitlelerle kucaklaştığı,geniş kitlelerin burjuvaziye karşı verilen her türlü mücadeleye aktif olarak çekilmelerinde önemli yeri olan,kitle örgütlerinin MC'ye karşı mücadeledeki yeri,önemi ve görevlerini eksiksiz olarak kavramamızı da engeller.

YÖNETİMDE SOSYALİSTLER VE SOSYALİST SEMPATİZANLAR

Kitle örgütlerine hayat veren temel etken sınıfsal çıkarlardır.İşçi sınıfının yığın örgütleri sendikaların dışında,bugün küçük-burjuva katmanlarda çeşitli biçimlerde yaygın kitle örgütlerine sahiptir. Öğrenci dernekleri,meslek odaları,TÖB-DER ve bazı küçük-burjuva örgütleri içinde nitelendirilir.Küçük-burjuva örgütler,dayandıkları sınıflar gibi objektif olarak var olan düzenle çileşki içindedir.Bağımsızlık,demokrasi mücadelesinin içindedirler.Değişen dünya ve Türkiye koşulları,küçük-burjuvaziyi,işçi sınıfının sosyalizm mücadelesiyle de daha yakın bağlar kurmaya zorlamaktadır.Küçük-burjuva örgütlerde sosyalist ve sosyalizm sempatizanı unsurları yönetime getiren en önemli etken bu objektif zorunluluk olmaktadır. Nitekim içinde bulunulan durum da budur.Toplumda etkin yeri olan bütün bu örgütlerin yönetimine bakıldığında bu durum kendisini daha açıklıkla sergiler.Geniş küçük-burjuva kitlelerin işçi sınıfının öncülüğünde harekete geçmesine yol açabilecek böyle bir gelişim şüphesiz ki olumludur.

Aynı şekilde,bazen çeşitli gayelerle kuruluyor olsa dahi mahalli derneklerde,gerek kurulma çalışmaları esnasında gerekse de kurulduktan sonra sosyalistlerin etkinliği altına girmektedir.Sendikalarda da,işçi sınıfının uyanmasıyla paralel olarak yönetime sosyalistlerin gelmeleri de hızlanmakta,çok daha geniş işçi kitleleri,tutarlı ekonomik mücadele için gerekli olan anlayışı temsil eden sosyalistleri sınıf sendikacılığı yapmak üzere yönetime çağırmaktadır.

Çeşitli kitle örgütleri üzerinde sosyalistlerin yönetime gelip etkinliklerinin artması,aslında,sosyalistlerin kitleler üzerinde etkinliklerinin arttığını gösteren kilometre taşlarıdır.Kökleri maddi hayatın içinde olduğundan tesadüfi olmayan bu gelişim yarın,toplumsal muhalefetin tüm unsurlarının mücadelesinin aynı kanaldan,işçi sınıfının bilininin gösterdiği devrimci kanaldan akmasına yol açacaktır.

Bu oluşum bizi,gerek uzun vadeli hedeflere varabilmede,gerekse de güncel görev olan MC'nin faşist tırmanışının durdurulmasında önemli bir potansiyel kaynağına sahip olan kitle örgütlerine yaklaşmada her zamankinden daha titiz davranmaya zorlamaktadır. Böyle önemli bir konuda yapılacak hatalar,ekonomik olanla siyasiyi,kısa vadeli hedeflerle uzun vadeli olanlar arasındaki bağın kurulmamasına dolayısıyla,sosyalist öncü ile kitleler arasındaki mesafenin açılmasına yol açacaktır.

DOĞRU ÇALIŞMA ANLAYIŞI

Kitle örgütlerinin kuruluş amacının her şeyden evvel bir ihtiyaca dayandığı,dayanması gerektiği unutulmamalı.Bu da,kapsadığı veya kapsamak istediği toplumsal kesimin ekonomik,siyasi,somut çıkarlarını yansıtır.Öğrencilerin akademik talepleri,öğretmenlerin sendikalaşma ve grev hakkı istemelerini bunların içinde sayabiliriz.Bu tip bütün talepler hepsi de özünde sınıfsaldır ve mevcut düzene karşıdır.Bunlar aynı zamanda burjuvaziye karşı verilen mücadelede,sosyalistlerin de savunması gereken,gereğinde programda da yer alabilecek taleplerdir.Bu mesleki talepler aynı o toplum kesiminin çıkarlarını yansıttığından,o toplum kesiminin,çeşitli fertlerini bir araya getiren,onları birlikte hareket etmeye zorlayan isteklerdir. Hakim sınıflardan koparılacak her hakkın,kitlelerin örgütlü mücadeleci gücü ile yürütüldüğünde başarıya ulaşabileceği gerçeğini gözardı etmezsek,bu örgütlerin somut çıkarlarını yansıtan talepler uğruna verecekleri mücadelenin,kitlelerin yaşamında,ülkenin demokratikleşmesinde önemli rolünün olduğunu anlıyabiliriz.Şu halde,bu örgütlerin yöneticileri,hiçbir zaman hiçbir şekilde,bu çıkarların savunulmasını gözardı edemiyecekleri gibi,ayrıca,üyelerinin ve diğer kavramak istediği kitlelerin ayrıntıda kalan diğer isteklerini,özlem ve çıkarlarının da tespitine yönelmeli,bunları uğruna mücadele verilecek sloganlar haline getirmelidir.Ancak böylece kitleler somut isteklerinin daha yakın bilinci içinde olduklarından etkin bir şekilde mücadele içine çekilebilmesinde kitle örgütleri üzerine düşen görevi yerine getirmiş olurlar.En geri kesimlerin uyandırılmasında,şu veya bu sebeple toplumsal muhalefetin içinde,şu veya bu yolla aktif katkısının sağlanmasında bu görevlerin yerine getirilmesinin önemi unutulamaz.Eğer bir kitle örgütü,üyelerinin ve kucaklamak istediği tabanın mesleki çıkarlarını gözardı ederse,"devrimci ruh"larına bunu yediremezlerse,varılacak tek bir nokta kalır o da tabanı olmıyan toplumsal muhalefette etkin yeri olmıyan tekkelerin oluşması.

Nitekim pratikte bu tip "sol" sekterliklere-özünde pasifizmin başka bir türü-az rastlanmıyor değil.Kimi "sol" keskinler bu örgütleri,sadece kadro çıkarılacak veya her hangi bir konudaki girişimde bol imza toplayıp hava basılacak dükkan olarak görüyor.Böyle bir durumda ister istemez,böylesine önemli bir potansiyel gücün üzerine oturup, bol caka satmadan başka bir anlama da gelmiyor.

Diğer bir sapık eğilim de,çalışmalarını sadece üyelerinin veya muhtemel üye tabanının güncel ekonomik,kültürel çıkarlarının savunulmasıyla sınırlandırmaya dayanıyor. Bu sağ unsurların toplumsal bilinçlerini üyelerinin en geri kesiminin bilinciyle özdeş tutmakta,geri kesimlerden bir adım ilerde olmayı sekterlik olarak görmektedir."Sol" sekterler kitleleri mücadele içine çekmediklerinden dolayı,kitlelerin bilinç ve kararlılıklarının gelişmesine nasıl engel oluyorlarsa,özünde,bu sağ unsurlar da mesleki,ekonomik olanı siyasi demokratik olan mücadele ile birleştiremediklerinden aynı şeyi farklı noktadan yapıyorlar.Yani ikisinin de yaptığı aynı,biri bir noktadan diğeri de farklı bir noktadan kitleleri olduğu yerde oturtmayı "devrimcilik" zannediyorlar.

Sağların mücadelelerini mesleki çıkarlarla sınırlandırması,aynı zamanda onların mesleki ekonomik olanın siyasi ile olan objektif bağını da görememelerinden ve ya görmek istememelerinden kaynaklanır.Kitlelerin geniş kesimleri mesleki ekonomik güncel çıkarlarının anti-faşist,anti-emperyalist mücadele ile bağını ilk bakışta göremez. Ama o objektif gerçek bu ikisini hayatta birbirine sıkıca bağlar.Böyle unsurların bu gerçeği daha yakından görebilmelerine,kitle örgütlerinin mesleki ve genel siyasi olanı bağlayıp,birleştirerek aynı kanaldan akıtmalarının büyük yardımı olacaktır.

Bağımsızlık,demokrasi mücadelesinin önde gelen talepleri,141-142'nin kalkması,AET'den,NATO'dan,CENTO'dan çıkılması ikili anlaşmaların feshi gibi siyasi istekler geniş küçük-burjuva kitlelerin çıkarlarını da yansıtır.Bu istekler aynı zamanda onların mesleki çıkarlarıyla da bağlıdır.

Kendisini sadece ekonomik olanla sınırlandırıp,siyasi demokratik mücadelenin dışında tutmanın bir örneği DİSK'tir.DİSK yöneticileri,nasıl "sollar devrimci ruhları" için ekonomik olanı kabul etmiyorsa,bunlarda "devrimci kibirlilik" içinde kendilerini genel demokratik siyasi kampanyaların dışında tutuyor.Bu konuda,kendileri ne söylerse söylesin,özünde yaptıkları ekonomik mücadeleyi siyasi mücadelenin dışına tutmaya yöneliktir.Bu sapık eğilimlerini devam ettirmeleri onları ister istemez başka bir çizgi de olsa dahi TÜRK-İŞ'in yanına itecektir. Nasıl TÜRK-İŞ yöneticileri örgütlerini siyasi mücadelenin dışında tutup,kasıtlı olarak üye tabanlarını uyutmak istiyorlarsa,aynı şey farklı bir biçimde DİSK tabanı için sözkonusu olmakta.

Kitle örgütlerinin yürüteceği doğru devrimci politik anlayış şu olmalıdır.Birinci olarak;üyelerin ve tabanın bütün ekonomik ve mesleki çıkarlarını görmeli,bunların etrafında eylem yürütülecek talepler haline getirerek,bu talepler için aktif mücadele verilmelidir.İkinci olarak;geri üyelerin bilincinin kendi bilinçleri olması gerektiği sanısına kapılmayarak yürütülen genel isyasi kampanyalara sıkıca kaynaşılmalıdır. Bu gün çeşitli akımlar,"sollar ve sağlar"bu birlikteliği görmüyor.Birincisi "devrimci ruhuna" yedirememediğinden,diğeri ise yanlış politik görüşlerinin yanı sıra "devrimci kibirlilik" lerinin esiri olmalarından gözleri kör olduğundan bu birlikteliği görmek istemiyorlar.

Çeşitli kitle örgütlerinin demokratik diye nitelendirilmesi, bunların demokratik hakların korunması,yeni haklar kazanılması uğruna verdikleri mücadele ile belirlenmektedir.İşçi sınıfı,küçük-burjuvaların,geniş köylü kitlelerinin objektif çıkarı antitekelcidir.Emperyalizm,faşizm,feodalizme karşı olmayı gerektirir.Bu bakımdan bu sınıf çıkarlarına dayanan bütün örgütleri nitelendirirken onların bağımsızlık ve demokrasi mücadelesiyle olan siyasi uyumunu vurgulamak için demokratik kitle örgütü olarak nitelendirmelerde bulunmaktadır.Bazıları bunu göremeyip kendi dar çıkarları,provokatif saptırıcı girişimlerini garanti altına almak için bu demokratik kavramı altına saklanıyorlar. Örgütün demokratik diye nitelendirilmesi,onları belli bir işleyiş sistemi olmıyan şekilsiz örgütler olmaları anlamına gelmez.Bu örgütlerde de,azınlık çoğunluğa uymalı, alt birimler çalışmalarında üst birimlere tâbi olmalı,görev alıp verme sorumluluk mekanizması işlemelidir.Gerçek demokratik işleyiş de zaten budur.Örgütün işleyiş sistemine saygılı olmamak,özünde örgütün hiçbir pratik çalışma yapmaması,çeşitli türden gevezeliklerin aşık attığı tartışma kulüpleri haline gelmesine yol açar.Elbetteki böyle bir örgütün,toplumsal muhalefette etkin aktif bir rol oynama görevini yerine getirmesinibeklemek ham hayal olacaktır.

Özellikle maocu provokatörlerin arkasına sığınmak için öne sürdükleri bu anlayışın önüne geçmek bugün kitle örgütlerinde çalışan sosyalistler tarafından çok daha dikkatlice ele alınmalıdır.Bu zararlı unsurlar heryerde örgütsel demokratizmin koruyucu kanatları altında iş görmek istemektedir.Anti-sovyetizm yolu ile anti-demokratizm yapıp örgütü işlemez duruma getirmektedir.Demokrasi mücadelesi,anti-sovyetizm,anti-komünizm yapan bu unsurlara karşı verilecek mücadeleden ayrı düşünülmemelidir.

Toparlarsak güncel görev MC'nin düşürülmesi,toplumsal muhalefetin daha etkin bir şekilde üst boyutlara sıçratılmasında kitle örgütlerine önemli görev düşmektedir. Bu görev bu örgütlerdeki sosyalistlere birinci olarak;kucakladığı kitlenin çıkarlarını görebilmesini,onları,talepler halinde formüle edip,kitlelerin etrafında mücadele verdikleri eylem sloganları haline getirmelerini ister.İkinci olarakda;mesleki ekonomik olanı siyasi ile birleştirmesini ister.Bu ikisinin birleştirilmemesi,birini diğerinin adına görmemezlikten gelme,sağ veya "sol" sapmadır.

Gerek MC'nin düşürülmesi,gerekse de sosyalist hareketin daha uzun vadeli hedeflere varabilmesi,kitlelerin,daha geniş kitlelerin harekete geçirilmesini,bağımsızlık,demokrasi,sosyalizm mücadelesi içine çekilmesini gerektirir.Elbetteki bu da doğru devrimci bir politika,bu politikayı oluşturan işçi sınıfının siyasal örgütlenme görevinin (gerçek proletarya partisinin yaratılması görevinin) dışında ele alınamaz.

emekçilerin düşmanı

FAŞİZM/4

9 IŞIK BUR

Bu yazı ile birlikte faşist ideolojinin ülkemiz koşullarına uygulanış biçimi "9 Işık doktrininin" eleştirisi sona ermektedir. Ancak bu son aynı zamanda bir başlangıcı ifade ettiği oranda bir anlam taşır.

Şöyleki: genel olarak burjuvazinin, özel olarak finans-kapitalin, emperyalizmle ilişkisinin ona yeterli desteği sağlayamadığı, ülke içinde diğer sömürücü sınıflarla arasındaki çelişkinin derinleştiği, bunun yanında proletarya ve tüm emekçi halkın toplumsal muhalefetinin yükseldiği dönemlerde baş vuracağı ve başvurduğu bir yönetim biçimi olan faşizm, burjuva diktatörlüğünün en açık şeklidir. Burjuva diktatörlüğünün bir biçimi olarak "demokrasi", burjuvazinin sınıf çıkarlarını tam olarak karşılayamadığı dönemlerde, burjuvazi tarafından, yerine yine burjuva diktatörlüğünün ifadesi olan başka bir devlet biçimi olarak faşizm konmak amacıyla terkedilir. Böylece o güne kadar burjuvazinin sınıf hakimiyetinin maskelenme araçları olan burjuva özgürlükler artık burjuvazinin çıkarlarına ket vurduğu, emekçi halkın kendisine karşı mücadelesini kolaylaştırdığı için yine burjuvazi tarafından bir yana itilir.

Finans-kapitalin (tekelci sermayenin) başlıca hâkim güç olduğu ülkemizde, ekonomik krizin giderek keskinleşmesi, mücadele kabiliyeti gittikçe gelişen işçi sınıfının başı çektiği emekçi halk muhalefetinin büyümesi, siyasi iktidarın sınıf hâkimiyetini sürdürmek için ihtiyaç duyduğu kredi kaynaklarının yeterli olmaması, emperyalizmin kendi çıkmazı yüzünden, ortağı olan yerli tekelcileri çok geniş kredi, yardım, vs. şeklinde destekleyememesi yüzünden mevcut devlet biçimi olan "sınırlı demokrasi" burjuvazinin sınıf ihtiyaçlarına cevap veremez olmaktadır. Ekonomik ve politik krizin derinleşmesi, burjuvazinin, özel olarak tekelci sermayedarların mevcut "biçimden" rahatsızlıklarını ve kitlelerin muhalefetlerinin daha kolay ezilebileceği yeni bir "biçim", yani faşizm arzularını artıracaktır.

Emekçi halkımızın devrimci muhalefetinin geliştiği günümüzde, finans-kapitalin "en gerici, en bağnaz unsurlarının açık yıldırıcı diktatörlüğü" olan faşizme karşı, özellikle faşizmin "klâsik" görünümünü taşıyan, dünyadaki benzeri örnekleri gibi "kitlelerin yanlış ideolojik şartlandırılmasına dayanarak" iktidara gelme amacını güden MHP'ye karşı, onların kitleleri yanıltma çabalarına karşı mücadele edilmelidir. Bu yüzden proletarya ve emekçi halkın bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm mücadelesinde faşizme karşı ideolojik mücadele gündemimizde düzenli bir şekilde yer alan ve alması gereken bir konudur. Ayrıca, ideolojik mücadele yalnızca faşist düşüncenin yükseldiği temellerin incelenmesini, eleştirilmesini değil, bununla birlikte günlük demagojik sloganlarının kofluğunun, boşluğunun açıklanmasını, izlenen siyasetin proletarya ve emekçi halkın düşmanı bir siyaset olduğunun sergilenmesini zorunlu kılar.

Proletarya ve emekçi halka iktidar alternatifini, sosyalizmi göstermekten bir an dahi geri durmaksızın, yani demokrasi mücadelesi ile sosyalizm mücadelesini ayırmadan, faşizme karşı yürüteceğimiz ekonomik, siyasi ve ideolojik mücadelede somut hayatın verilerinden, faşistlerin göz boyayıcı taktiklerinden hareketle, bunların sosyalizmin ışığında yokolmalarını sağlayacak bir metodla ilerlemeliyiz.

Bundan önceki yazılarımızda faşizme karşı mücadelenin önemini ve faşistlerin kitleleri demagojik yalanlarla yanıltmak istediklerini, bu yolla, gelişen sosyalist mücadeleyi ezmek istediklerini belirtmiştik. Türkeş-in kendisine ait bir "milli ideoloji" olduğunu söylediği "9 Işık"ın bir doktrin değil olsa olsa kitlelerin aldatılması yolunda "9 yalan" olabileceğini; ideolojilerin milli değil, evrensel ve sınıfsal olduğunu; bu anlamda, tekelci sermayenin en gerici, en azgın sömürü ve zulüm diktası olan faşizmin ideolojisinin ülkemizdeki savunucusu Türkeş'in "9 Işık doktrininin" Hitler'in nazizminden kaynaklandığını belirttikten sonra, getirilen "9 yalan"ın bazı kısımlarını geçen sayılarımızda işlemiştik. Bu yazıda ve son olarak "hürriyetçilik ve şahsiyetçilik", "köycülük" ve "ahlâkçılık" yalanlarını, özellikle bunlarla ilintili olarak getirilen "milli devlet, güçlü iktidar" sloganının hangi gerçek amaca hizmet ettiğini açmaya çalışacağız.

SERMAYENİN TALEBİ:
"MİLLİ DEVLET,GÜÇLÜ İKTİDAR"

Faşizmin tabandan yükselerek iktidara gelmesi için ülke içinde proletarya ve emekçi halka yalan vaadlerde bulunmasının yanı sıra geniş küçük-burjuva kitlelere kendisinden başka "düzeni sağlayacak" altenatifin olmadığını göstermesi de gerekir. Bu nedenle hâkim sınıfların ülkeyi doğal yollarla yönetmekte acz içine düştüğü, toplumsal kargaşanın olduğu ve düzenin pisliklerinin herkesin gözleri önünde serildiği bir dönemde "dürüst ve düzeni sağlayacak bir iktidar" sloganıyla faşizm ileri atılır. İşte Türkeş ve MHP'nin attığı "Milli devlet ve güçlü iktidar" sloganı bu evrensel faşist taktiğin bir uzantısından başka bir şey değildir.

"*...Faşizm, halkı, işkence yapmak için, en sapık, satılık unsurların eline teslim eder. Ama halkın karşısına 'dürüst ve haramyemez' iktidar isteği ile çıkar*" (Dimitrov, seçme eserler, sf.179)

Faşizm burjuva devlet cihazının güçlenmesi, yetkinleşmesi, sebebi ve amacı olan kitlelerin baskı ve ezgi altına alınması faaliyetinde gücünün doruk noktasına ulaşmasıdır. Fakat bu aynı zamanda onun sonunun, yerini başka bir sınıf muhtevası taşıyan yeni bir devlete, sosyalist devlete bıraktıracak iktidarın sınıfsal değişiminin başlangıcı olan sonunun hazırlayıcı adımlarıdır.

Kitlelerin ekonomik ve demokratik haklarını gasbeden ve onların muhalefetini ezmeğe çalışan faşizm, güçlenebilmek için baskı aracı olarak devlet cihazını geliştirirken aynı zamanda burjuva devletinin parlamenter biçiminin getirdiği yük ve kısıtlamalardan kurtulmak, iktidarını en aracısız, dolaysız olarak uygulamak ister. Bu yüzden hemen tüm faşist devletlerde temsili parlamenter kurumların ya ortadan kaldırıldığını veya hiç derecesinde yetkisiz kılındığını görüyoruz. Ama bunun yerine başa getirilen parti ve "lider" aracılığıyla burjuva çıkarlar en çabuk ve en seri vasıtalarla yerine getirilir.

İster parlamenter, isterse "tek parti - tek lider" faşist yönetimi olsun, iktidarın sınıf niteliği değişmediği için mevcut düzende yöneten hep burjuva sınıfıdır. Parlamenter demokrasi veya faşist yönetim; kitlelerin mücadelesinin gelişmesinin şartları açısından değişik etkili olmakla beraber işçi sınıfı ve emekçiler için her ikisinin de anlamı burjuva diktatörlüğüdür.

Burjuvazi ve özellikle tekelci sermayedarlar için ise her ikiside kendi sınıf hakimiyetlerinin ifadesi olmasına rağmen birinde "faşizm"de çok daha kolaylıkla sınıf hakimiyetlerini sürdürebilmektedirler. Bu yüzden onların tercihleri (özellikle ekonomik-politik kriz sonucu sıkıştıkları zamanlar) daha fazla kâr etmelerinin ekonomik ve politik şartlarını hazırlayan faşizmden yanadır.

Kitlelerin seslerini nisbî olarak duyurabildikleri parlamenter kurumların yokedilmesi veya etkisiz hale getirilmesi, yerli faşistlerimizde bunun, "milli" özelliklerimizle uyuşmadığı, geleneklerimizde böyle şeylerin olmadığı iddialarıyla beraber getirilmektedir. Onlar herşeyde olduğu gibi bu konuda da işlerine gelenleri "milli geleneğimize uygun" işlerine gelmeyenleri de "milli bünyemize aykırı" gerekçeleriyle savunmaya yeltenmektedirler.

Türkes arzuladıkları "milli" devleti şöyle anlatıyor: "*..Milliyetçi hareket, milli bünyemize ve şartlarımıza uymayan, temeli Avrupa'nın liberal ve sosyal - demokrasisine dayanan bugünkü anayasayı başından sonuna kadar değiştirecek milli demokrasiyi bütün müesseseleriyle kuracaktır. Bu cümleden olmak üzere, parlamenter hükümet sistemi yerine başkanlık sistemini getireceğiz. Bu sistemde Cumhurbaşkanlığı ve Başbakanlık yetkileri bir tek şahısta toplanacak, temelinde otorite, güven, disiplin olan bir hükümet doğacaktır.*" (Türkeş, Temel Görüşler, sf.148)

Bilindiği gibi kapitalizm ilk önce Avrupa'da doğmuş ve bu yüzden kapitalizmin beraberinde getirdiği düşünce, hukuk, v.s. kuralları da ilk defa Avrupa'da yeşermiştir. Bir burjuva sınıf egemenliği biçimi, bir burjuva devlet biçimi olarak da parlamenter demokrasinin hayat bulması yine ilk olarak Avrupa'da olmuştur. Fakat, bu parlamenter devlek biçimi salt Avrupa'ya has, Avrupa'nın "milli özelliklerinden" kaynaklanan bir olgu değildir. Burjuvazinin devlet biçimi olarak evrensel karakteri vardır ve şartlarının olduğu heryerde, "milli özellikleri" ne olursa olsun bütün ülkelerde karşımıza çıkar. Bu yüzden Türkeş'in parlamenter demokrasiyi Avrupa'ya özgü bir şey olarak tanıtması bilgisizlikten ileri gelmiyorsa, doğrudan doğruya bir demagojidir. Ama biliyoruz, bütün faşistler "milli" görünmek, faşizmin evrensel karakteri olan burjuvazinin sözcülüğü ithamından kurtulmak, küçük-burjuvazinin milliyetçi duygularına hitap ederek onları yanıltmak isterler.

Avrupa'nın parlamenter demokrasisini "milli bünyemize uygun" bulmayan Türkes, önerdikleriyle faşist devleti tarif etmektedir. Tekelci sermayedarların en açık diktatörlüğü olan faşist devlet biçimsel olarak korporatif bir devlettir. Bu yönetim biçiminde, gerçek iktidar tekelci sermayedarların ve onların siyasi temsilcileri olan faşistlerin elinde olmasına rağmen, biçimsel olarak belirli meslek dallarına belirli bir oranda yer veren korporatif bir meclis vardır. Bütün faşist idarelerde tam anlamıyla uygulanamasa bile hemen hemen hepsinin savundukları burjuva devlet biçimi budur.

Korporatif meclisli bir yönetimi savunmalarının temelinde faşizmin, burjuvazinin ve proletaryanın üzerinde "milli çıkarlar" olduğu ve kendilerinin bu "milli menfaatlerin sınıflarüstü savunucuları" oldukları yalanı yatmaktadır. Her sınıftan kişilerin (tabiiki bunlar faşist olacaktır) katıldığı bir meclis, sınıflararası milli birliğin sembolu olarak gösterilmeye daha doğrusu bunun gerçekleştiğinin ifadesi olarak tanıtılmaya çalışılmaktadır.

Fakat yalnızca meclis, iktidar demek değildir, hatta çoğunlukla değildir. Asıl iktidar devlet cihazına devlet bürokrasisine komuta etmektir ve faşist yönetimlerde bürokrasi kayıtsız şartsız faşistlerin ve onların arkasındaki parababalarının elindedir. Ayrıca "tek şef yöteminin" olduğunu ve bunun meclisin fonksiyonunu iyice azalttığını gözönüne alırsak bu söylediklerimiz iyice anlaşılabilir.

Faşizm ve büyük sermaye arasındaki ilişkileri anlatırken Daniel Guerin, Avrupa'da faşistlerin korporatif devleti savunmalarını şöyle anlatıyor: "*..Faşizmin, küçük-burjuvalara ve küçük-burjuva kafası taşıyan işçilere uzattığı yemlerden biri de korporatizmdir...Faşizm, parlamenter, asalak ve yetersiz bir siyasi devletin yerine korporatif bir devlet koyma vaadinde bulunur. Bu devletin bağrında, meslek toplulukları halinde toplanan bütün üreticiler seslerini duyurabilme hakkına sahip olacaklar, bütün menfaatler de genel menfaatler yaftası altında uzlaştırılabilecektir...Faşizme para desteği sağlayan büyük kapitalistler, faşizmin 'korporatist' demagojisi hakkında ne düşünürler? Bunlar faşizm iktidara gelene kadar bu demagojide, kendileri için sakıncadan çok, yarar görürler. Öyle ya, bu demagoji pek çok küçük-burjuvanın faşizm saflarına çekilmesine, bir kısım işçinin sınıf mücadelesi ve hür sendikacılık yolundan saptırılmasına, demokratik parlamenterizme şiddetle saldırmasına imkân sağlamıyor mu?..*" (D.Guerin, Faşizm ve büyük sermaye, sf.130,131,140)

Türkeş de korporatif devlet istemekte fakat bunu "vatan, millet, v.s. edebiyatı" ile süslemektedir: "*..Milli bir meclis, ancak bütün Türk milletinin sosyal birimlerini içine aldığı zaman milli olabilir. Bunun için, milletimizin sosyal yapısına uygun olarak altı sosyal dilimden gelen milletvekillerinden oluşan bir meclis kuracağız. Bu mecliste birbirlerine yakın sayıda işçi, köylü, esnaf, memur, serbest meslek mensubu ve işveren temsilcileri bulunacaktır.*" (Türkeş a.g.e.s.79)

Görüldüğü gibi Türkeş'in önerisi muhteva olarak Avrupa'lı faşistlerin önerisiyle aynı amacı gütmektedir. Farklı sınıfların meydana getirdiği bir meclis vasıtasıyla çeşitli sınıfların çıkar ve gaye birliğinin sağlanabileceği yalanını her iki taraf (yerli ve yabancı faşistler) da aynı düşünce birliğiyle savunmaktadır.

Böyle bir yapı "milli bütünleşme" masalının içyüzünü iyice açığa çıkarmaktadır. Amacı, zahiri olarak "milli bütünleşmeyi" sağlamak olsa bile, faşist iktidar sınıfsal farklılıkları yok etmez, aksine o farklılıkları bir taraf yararına yani tekelciler yararına en bilinçlice ve acımasızca sürdürülmesidir. Faşist iktidar altında işçileri bekleyen, açlık, sefalet, burjuvaların çıkarına "vatan adına" girişilen savaşların getirdiği yığınla acı, zulüm ve baskıdır. Bu iktidarla burjuvazi kârına daha fazla kâr eklerken, işçileri bekleyen ücretlerinin düşürülmesi ve işsizliktir.

Bütün bunlar olurken "milli bütünleşmeyi" temsil eden korporatif meclis bir maske, burjuvazinin kitleleri aldatma ve oyalama aracı görevi gören bir oyuncaktan başka bir şey değildir. Ve o mecliste işçileri "temsil" eden faşistler de burjuvazinin kiralık işçi katillerinden başka bir şey değildir.

Zaten bizzat Türkeş, işçilerin bu mecliste yerlerinin olmadıklarını, bu "bütün sı

JUVA İDEOLOJİSİDİR

nıtları temsil eden milli birliğin sembolu meclis"de işçilerin yeri olmadığını ikrar etmektedir. İşçilerin yalnızca burjuvalara kâr sağlamakla yükümlü köle olduğunu, daha fazlaya hakkı olmadığını ve onların yönetilmeye ihtiyaç duyan zavallı mahluklar olduğu şeklindeki burjuva kafasına sahip olan Türkeş, şunları söylemektedir:"..*Meselelere sınıflararası mücadele tarzında bakarak, tek bir sınıfın, kol ırgatlarının herşeyin sahibi ve hâkimi (!) olmasını istemek iddiasını komünizme giden en kestirme yol olarak görmekteyiz...cemiyet hayatını idare edecek insanların, bilgi ile yetişmiş ve kagası ile çalışan aydın kimselerin bulunması gerektiğine inanıyoruz.*" (Türkeş a.g.e.,sf.95)

Türkeş çok açık bir şekilde asıl amacını ve düşüncesini ağzından kaçırmaktadır. Onların önerdiği farklı sınıfların uzlaşmasının sembolu "milli devlet" burjuvaların çıkarlarının savunucusudur ve "kol ırgatları" ondan bir şey beklememelidir. Burjuva sözcüsü Türkeş, kol ırgatlarının herşeyin sahibi ve hâkimi olabileceği konusunda alayla konuşup, (!) işaretiyle böyle bir şeyin olabileceğine inanmadığını belirtirken, işçilerin 55 seneyi aşkın bir zamandır "herşeyin sahibi ve hâkimi" oldukları bir işçi devletinin varolduğunu unutmaktadır. Daha doğrusu kendisinin çok iyi bildiği bu gerçeği işçilerin ve emekçilerin görmemesini istemektedir.

İşçilerin "cemiyet hayatını idare edemiyeceklerini" söyleyen Türkeş'in cemiyeti küçük-burjuva aydınlarının yönetmesini istediği sanılmasın. Çalışan sınıfların yönetici olamıyacağı, bu yüzden onların siyasi iktidaların boyunduruğunda ezilmeğe müstahak olduklarını, yöneticiliğin yalnız burjuvalara ve mülk sahiplerine vergi olduğunu açıktan söyliyemeyen Türkeş işçilerin karşısına aydınları çıkarmaktadır. Fakat boşuna ! "Doktrini" o kadar çürük ve dayanaksızdır ki ne yaparsa yapsın burjuva yüzünü gizleyememektedir.

"Milli devlet güçlü iktidar" konusunda söylediklerimizi; yönetici olmak yeteneği görmediği işçilerin de dahil oldukları "milli" meclisle kendilerinin kuklası bir meclis istediklerini, o mecliste farklı ses işçilere yer verilmenin düşünülmediğini, orada yer alacak farklı görüşlerin yalnızca burjuvalar olacaklarını işaret ederek noktalayalım.

FAŞİZM TEK AHLAK KURALI TANIR:
MÜLKİYETE SAYGI...

Toplumsal davranış kuralları olarak ahlâk, toplumun içinde bulunduğu üretim tarzı ve üretim tarzının temel faktörü olan üretim ilişkileri ile doğrudan ilişkilidir. Üretim ilişkilerindeki değişmelerle beraber toplumun ahlâk yapısında da değişme görülür. Her toplum biçimi (feodal, kapitalist, sosyalist) kendisi ile beraber kendi ahlâk kurallarını da yaratır. Buna karşılık kapitalistler ve onların ideologları ahlâkın değişmez tanrı vergisi, insan yaradılışında ilâhi bir gücün tesiri ile varolan bir olgu olduğunu iddia ederler. Ve burjuvalar için ahlâk herşeyden önce kendi sömürü düzenlerinin koruyucusudur veya olduğu kabul edilir. Bu yüzdendir ki, kapitalizmin temeli olan "mülkiyete saygı", kendinden önceki bütün sınıflı toplumlarda olduğu kadar kapitalist düzende de onlarca temel, vazgeçilmez, başta gelen ahlâk kuralıdır.

Sınıflı toplumlarda üretim araçlarındaki özel mülkiyet, sınıfsal farklılıkların ve sömürünün temel sebebidir. Sınıfsal varlıklarını devam ettirmek isteyen sömürücü sınıflar elbetteki sömürülerinin kaynağı olan özel mülkiyeti herşeyden üstün, dokunulmaz, tartışılmaz bir kurum olarak görecekler ve bunun toplumun en önemli toplumsal davranış kuralı yani ahlâk anlayışı olarak kabul edilmesine çalışacaklardır.

İşte, burjuvalar ahlâkın tanrı vergisi, değişmez, tartışma götürmez bir şey olduğunu öne sürerken aslında, herşeyden önce kendileri için hayati önemi olan "mülkiyete saygı" ilkesini kabul ettirmek istemektedirler.

Burjuvazinin tutarlı savunucusu Türkeş için de en önemli ahlâk kuralı, sömürünün ve sınıfsal eşitsizliğin temeli olan, üretim araçlarının özel mülkiyetidir.

"Milli ahlâkın" ne olduğunu anlatırken Türkeş, "yollarının karakterini şöyle anlatıyor:" ..*insanın kainata denk yaratılışından faydalanmak, haset ve ihtiraslarına duvar çekmek. İşte bizim yolumuzun karakteri budur. Bizim gözümüzde mülk insanlara ilâhi bir emanettir..*" (Türkeş,a.g.e.,sf.119)

Daha önce burjuvazinin mülkiyeti "ilâhi" bir kurum olarak tanıttığını, bunun insan yaradılışının eseri olduğunu ve bu yüzden karşı çıkılamıyacak bir ahlâk kuralı olduğunu belirtmiştik. Türkeş de kendi ahlâk anlayışlarını çok açık ve anlaşılır bir şekilde anlatmaktadır. "Mülkiyetin ilâhi, insan yaradılışından ileri gelen bir şey olduğunu, kendi anlayışlarının bu mülkiyete saygı göstermek olduğunu" söylemektedir. "Haset ve ihtiraslara" duvar çekmek olsa olsa proletaryanın, burjuvazinin özel mülkiyetine karşı takınacağı, onların tâbiriyle "haset"e mani olmak şeklinde anlaşılması gerekir.

Kendilerince "insan yaratılışının temeli"nin mülkiyete saygı olarak anlaşıldığı, zaten, bizzat Türkeş tarafından da itiraf edilmektedir: "..*Mülkiyet hakkı insan yaradılışının vazgeçilmez bir gereğidir.*"(Türkeş, a.g.e.,sf.90)

Özetlersek, Türkeş ahlâkı bütün burjuva sözcüleri gibi "insan yaratılışında bulunan" toplum şartlarından ve sınıfsal çıkarlardan bağımsız bir şey gibi göstermektedir. Fakat aslında kendi ahlâk anlayışının burjuva sınıf çıkarlarıyla doğrudan ilişkili olduğu ve "insan yaratılışının vazgeçilmez kuralı" olarak gösterdiği mülkiyete saygı ilkeşini, vazgeçilmez bir şeymiş gibi göstermek için ahlâkı, toplumsal ilişkilerden, özellikle mülkiyet ilişkilerinden ayrı, onların üstünde bir şey olarak yansıttığını görüyoruz.

Ahlâk "insan yaratılışında bulunan ve sebebi tanrı-vergisi" olan değil, doğrudan doğruya mülkiyet ilişkileriyle, toplumun içinde bulunduğu şartlarla ilgili bir davranış kuralıdır. Toplumsal ilişkilere bağlı olduğu için her toplum kendi kurallarını yaratır ve bu kurallar hakim sınıfın damgasını taşır.

Özel mülkiyet, "insan yaratılışında bulunan", "ilâhi" bir kurum değildir. Sınıfların ve sömürünün varlığı ile ortaya çıkmıştır ve yine sınıfların ve sömürünün ortadan kalkmasıyla yokolup gidecektir.

Bu yüzden "mülkiyete saygı"yı değişmez bir ahlâkın değişmez bir kuralı olarak almak, sömürücü sınıfın çıkarlarının takipçisi olan bir ahlâkı savunmaktır.

Türkeş burjuva ahlâkının iyi bir savunucusu olarak işçilerden ahlâklı insanlar olarak "mülkiyete saygı" göstermelerini, burjuvazinin sömürüsüne ses çıkartmamalarını, burjuvaziye karşı "haset duymamalarını" söylemektedir. Kısacası onlardan iyi bir köle olmalarını istemektedir. Ve böylece istedikleri düzenin baskı ve sömürüye dayanan ilkelerini de ortaya çıkarmaktadır. Bu, ücretli köle olan proleterlerin faşistleri tanımaları için de iyi bir ipuçudur.

FAŞİZMDE HÜRRİYET, ÖZEL MÜLKİYETE
SAHİP OLMAKTIR...

Faşizmin mülk sahipleri ve tekelciler için hürriyet, işçiler ve tüm emekçiler için esaret demek olduğu dünyadaki benzeri faşist deneylerde ortaya çıkmıştır. Türkeş de asıl amaçlarının burjuvazi için sömürü özgürlüğü sağlamak olduğunu dolaylı olarak söylemek zorunda kalmaktadır.

Türkeş sosyalistleri, "kapitalist toplumda üretim araçlarının özel mülkiyetinden dolayı sömürü vardır ve bu yüzden sömürünün ortadan kaldırılması için üretim araçlarının özel mülkiyetine son verilmelidir" dedikleri için eleştirmekte ve şunları söylemektedir:"..*Mülkiyet hürriyetin garantisi ve istenen de insanlığın hürriyeti olduğuna göre, izlenecek yol özel mülkiyetin kaldırılması değil, fakat bunu milli tabana, millete yayabilmek, herkesi mülk sahibi yapabilmektir. Mülkiyetten ve özellikle üretim araçlarının mülkiyetinden yoksun olan bir toplum hür olamaz..*" (Türkeş,a.g.e.,sf.88)

Üretim araçlarının özel mülkiyeti doğrudan doğruya sömürüyü ortaya çıkarır. Eğer bir yerde üretim araçlarının özel mülkiyeti varsa, orada işçi-patron ve kâr-sömürü ilişkisi vardır. Bunu inkâr etmek, üretim araçlarının özel mülkiyetine sahip olan patronların kârlarını garantiye almak için işçileri yanıltmak faaliyetine girişmektir.

Kapitalist toplumda üretim araçlarının mülkiyeti özel kişilerin elinde olduğu için "herkes" mülkiyet sahibi olamaz. Bu bir yalandır. Herkesi mülkiyet sahibi yapmak isteyen Türkeş'in fikirleri incelendiğinde görülecektir ki, ekonomik alanda özel sektöre yük olan veya onun yatırım yapamadığı işletme kollarında devlet mülkiyetini önermesi burjuvazinin aleyhine değil, aksine menfaatinedir. Çünkü kapitalist toplum devam ettiği sürece onun çıkarlarına ket vurmayacak herhangi bir devlet işletmesi özel sektöre zarar değil, yarar getirir. Zaten incelediğimizde görüyoruz ki, Türkeş değil kapitalizmin temellerine vurmak, aksine onu en hızlı şekilde geliştirecek ve böylece kapitalist özel mülkiyetin gücünü artıracak tedbirler önermektedir.

Örneğin, Türkeş enflasyondan, emekçi kitlelere sefalet getirdiği için değil, "sermayedarların yatırımlarını tehlikeye soktuğu için" yakınmaktadır (Türkeş,a.g.e.,sf.216)

Böyle bir anlayışın temsilcisi "mülkiyeti yaygınlaştırmak" şeklinde bir şey diyorsa, elbette bu, kapitalistlerin mülkiyetinin yaygınlaştırılması, onların daha çok mülk sahibi ettirilmeleri demektir.

TÜRKİYE'DE FAŞİSTLER SALDIRGANLIK TASLAMAKTA, FAKAT ASLINDA EMPERYALİZMİN KÖPEKLİĞİNİ YAPMAKTADIRLAR...

Türkiye'deki faşistler dünyadaki benzerlerinden belirli ölçüde farklıdır. Emperyalist ekonomiye sahip olan ülkelerde finans kapitalin çıkarlarının savunucusu olarak iktidara gelen faşizm, finans- kapitalistlerin hegemonyacı karakterleri ve sömürgelere olan ihtiyaçları dolayısıyla saldırgandır. Diğer geri kalmış ülkeleri kontrolü altına almak, oraları sömürgesi haline getirmek ister. Bunu yaparken hem tekelcilerin ekonomik talan arzularını yerine getirmiş, hem de kitlelerin dikkatini savaş bahanesi ile yanlış bir noktaya kaydırmış olur. Çağımızda dünya savaşlarının başlıca sebebi budur.

Türkiye'deki faşistler ise aynı saldırgan, yayılmacı propagandayı işlemelerine rağmen, muhteva olarak farklı, geri bir ülkenin finans-kapitalinin çıkarlarını savunmaktadırlar. Bu yüzden talan edip çıkar sağlayabilecekleri olsa olsa Kıbrıs gibi küçük lokmalardır. Fakat ülkemizdeki faşistlerin propagandası çok daha geniş kapsamlıdır. "Turan" amacını güden faşistler, bütün dünyadaki Türk ırkından olanları birleştirmek istemektedirler. Birleştirmek istedikleri arasında ayrı bir ulusal özellık gösteren Macarlar, Kırgızlar, v.s. vardır.

Türkiye finans-kapitalinin herhangi bir emperyalist finans-kapitalin gücüne sahip olmadığı ortada; onun bütün yapabildiği, emperyalistlerle birleşip Türkiye'yi sömürmek, daha fazla sömürmektir.

Bu yüzden tarihi olarak, yerli faşistlerin bütün Türkleri birleştirmek gibi gerici istekleri hayata aykırı bir ütopyadır. Onların "turan" olarak hedefledikleri yerlerde şimdi her biri dev adımlarla gelişmekte olan sosyalist uluslar yerleşiktir.

Gerçekleşmesi bir ütopya olan (ki kendileri de bunun farkında) bu saldırgan fikirleri faşistler neden savunmaktadırlar?

Birincisi, kitlelere şoven, burjuva fikirlerini aşılamak; ikincisi, onlara büyük bir "ülkü vadediyor" görünebilmek; üçüncüsü ve asıl olarak, işçilerin sosyalizmin gerçekleşmiş örnekleri olan sosyalist ülkelere karşı sempatilerini kırmak ve onlarda anti-komünist burjuva düşüncelergeliştirmek içindir.

Turancılığı savunmalarına, saldırgan ve talancı fikirleri işlemelerine rağmen, aslında, faşistler emperyalizmin sadık "kurtlarıdır". Vatan, millet, v.s. lâflarını ağızlarından düşürmeyen faşistler, emperyalizmin Türkiye'yi sömürmesine ses çıkartmamakta, aksine emperyalizmle daha sıkı "ilişki" kurulmasını istemektedirler.

Türkeş yabancı sermaye ve NATO konusunda şunları söylemektedir:"..*Yabancı sermayeye karşı değiliz", "NATO ittifakı devam edebilir ve edecektir...Komünist çevreler tarafından NATO aleyhinde yapılan propagandalar yalandır ve Türkiye için zararlıdır.... NATO Türkiye için yararlı olmuştur..*"(age. sf. 214,267,269,270)

BÜYÜK SERMAYEDARLARDAN YANA İKTİDAR...

Faşistler büyük parababalarından yana, işçiler, emekçiler ve küçük-burjuvalara ise karşıdırlar. Bunu en somut şekliyle onların köy'e karşı takındıkları tavırda görüyoruz. Türkeş "doktrinini" anlatırken, köy meselesinde uzun uzun toprak reformunun gereksiz ve önemsiz olduğunu ileri sürdükten sonra tarımda kapitalist çiftçiliğin geliştirilmesini talep etmekte, özellikle büyük çiftlik mülkiyetine karşı çıkmayarak köylülüğe karşı da kapitalist bir zihniyet takındığını ispatlamaktadır.

Köy topraklarının zoraki yolla birleştirilerek büyük kapitalist çiftliklerin kurulmasını savunan Türkeş'in bir dileği de, köylülerin özellikle tarım işçisi haline getirilmesidir. (age, sf. 249-256)

Tarımda büyük çiftliklerin kurulması üretimin gelişmesi açısından olumlu bir şeydir. Fakat bunun büyük özel kapitalist çiftliklerin yaratılması olarak alınması, sanayide burjuvaziden yana takınılan tavrın tarım alanında da devam ettirilmesi demektir. Bu yüzden "9 Işık" işçilerin yanında köylülere de (tarım işçisi, küçük köylü..) sefalet ve baskı vadetmektedir.

MUHBİR !..

Faşizmin bir özelliği de küçük burjuvaziyi "lider" *miti yaratarak peşinden sürüklemek* istemesidir. Türkeş de dünyadaki hocalarından gördüğünü çok iyi uygulamakta, kendisine korkmaz, yanılmaz, büyük bir lider pozu vermekte, özellikle bu havayı yaratacak davranışlarda bulunmaktadır. Son "davadan dönersem beni de vurun" tebrik kartı böyle bir komik mizansen anlayışının ürünüdür. Gerçeğe bakalım, karşımızda gerçekten bir kahramanmı var ?

Türkeş'in ağzından dinleyelim:"... *20 Mayısta saat 19-20 sıralarında bana gelen bir kişi 'bu akşam veya üç gün içinde bir ihtilâl olacağını' bildirdi...Bunu ben bir milletvekili arkadaşım İ.Hakkı Yılanlıoğlu 'na bildirdim ve partilerin müşterek bir deklârasyon yayınlayarak tansiyonu düşürmelerini tavsiye ettim...O akşam radyo anonslarından sonra böyle bir hareketin meydana geldiğini öğrenince ben endişelendim, ve bir arkadaşımın evine gittim. Sabaha kadar vakti orada geçirdim..*"(20/21 Mayıs olayları davasındaki savunması, age.,sf.364)

Olay şu: 20/21 Mayıs ihtilâl girişiminden önce Türkeş'in arkadaşı olan darbeciler darbenin olacağını ona da bildiriyorlar (her halde çok güveniyorlardı). Türkeş'in ne yaptığını ise mahkemedeki savunmasından öğrendik ! Davada Türkeş beraat etmiştir, darbeciler ise idam edilmiştir...

SONUÇ YERİNE..

"...YARINLAR, ÇÖKMEKTE OLAN VE CAN ÇEKİŞEN KAPİTALİZMİN VE ONUN PİS KENEFİ FAŞİZMİN DEĞİL, BÜTÜN EMEKÇİ HALKIN, BÜTÜN İLERİCİ İNSANLIĞIN GÖZLERİNİ DİKTİĞİ YÜCE SOSYALİZMİNDİR ! " (Dimitrov)

SOSYALİZM SAHTEKÂRLIK DEĞİLDİR

TSİP 1.Olağan Kongresi dolayısıyla yayınlanan "TSİP GYK Raporu" sosyalizm adına **ne gibi** yalanların söylenebileceğinin, sahtekarlıkların yapılabileceğinin günümüz Türkiye'sindeki somut bir örneği oldu.

Sosyalist bilimi lâf tekerlemesi olarak anlayan,söylediği ile yaptığının birbirini tutmamasını tek istikrarlı yanları olarak geliştirmiş olan TSİP Merkez politikası PDA'cıların kıvraklığına taş çıkartmaktadır.

Onlar dün söylediklerini bugün inkâr etmekte veya dün söylemediklerini bugün kabul etmekte,arada bu tip geçişlerde ise değişikliği sessizce unutturmaktadırlar.

Onların büyük "bilimsellik","ortodoksluk" iddialarıyla söyledikleri,sadece yalanlara veya "proletarya'nın yüksek menfaatleri" uğruna yaptıkları üçkağıtlara dayanmaktadır.TSİP GYK Raporunda yalan ve sahtekarlıklarla güdülen asıl amaç,TSİP'te "Merkez" in reformist politikasına karşı işçi sınıfı sosyalizminin devrimci ilkelerini savunan "Devrimci Kanat"ı karalamak ve halen içinde bulundukları tecrit olmuşluğu kırmaktır.

Bu yazımızda TSİP Merkez politikasının burjuva,sahteci yüzünü ve özellikle raporda söyledikleri yalanları kısa kısa belirtip geçeceğiz.Yerimizin darlığı ve "malzeme bolluğu yüzünden" alabildiğine kısaca,sadece olayları verip geçmek zorundayız.

Örnek olarak rapordan bir bölüm alıp başlayalım:*"Bir başka aceleci grup ise,partinin kendi umdukları hızla gelişememesinden sorumlu tuttukları parti merkezinin politikasını 'doktorcu' olmakla suçluyor ve bu ideolojiden dolayı partinin gelişemediğini ileri sürüyordu."(Rapor sf.43)*

Ya!Demek sizler için doktorcu olmak şimdi suçlama oluyor!Ama siz o zamanlar doktorcu değilmiydiniz?Bu konuda en alçakçasına susma gayretlerinize rağmen doktorcu olduğunuzu bazen ağzınızdan kaçırdınız.Örnek olarak GSB Merkez Yürütmesine gönderdiğiniz mektubunuzda *"partinin ideolojik ve politik hatını Doktor Hikmet Kıvılcımlı'nın düşüncesi çizer"* diyordunuz.Bu mektubun altında Y.Yusufoğlu'nun TSİP merkezini temsilen imzası vardır.Aynı şekilde parti bültenlerinde sağ sapmayı nitelendirirken bunların *"Doktoru idealistçe yorumladıkları"* üzerinde duruyordunuz.Ve kendinizi doktor'un "materyalist yorumunu" yapmaya hazırlıyordunuz!Ne yazık ki siz bize doktor'un materyalistçe yorumunu hiçbir zaman getirmediniz,onun yerine doktoru idealistlikle suçlayan eleştiriyi getirdiniz.Şimdi kalkıp şu kadar doktorcuyduk ta bu kadar doktorcu değildik diyorsunuz.Hanginiz nerede doktor'un "Ordu kılıcını attı" yazısını eleştirdi.Bazılarınızın parti toplantısında "ordunun kılıcını atması" yazısına sahip çıktığını duyduk,ama eleştirisini asla.O halde siz doktorcu idiniz ve biz size "doktorcu" derken sadece adınızı koyuyorduk!Sizin adınıza suçlama olmaması gerekir. Herkesin bildiği gibi,doktorculuğu son anda parti tabanı doktorculuğu bırakıp sizi alaşağı etmeye hazırlandığında terk ettiniz.

Muhalefetin başlamasını son raporunuzda "partinin güçlenmemesine" bağlıyorsunuz.Devrimci kanat partide iken bültenlerinizde buna pek değinmiyor,"sol"un doktoru idealistçe yorumlayan sağ'a tepki olarak gelişmesinden bahsediyordunuz.Herkes bilir ki,devrimci kanat,muhalefetini bu tip faydacı çıkar anlayışı üzerine kurmadı.Aksine leninci politikanın ve reformist politikanın politik mücadele içinde farklarının ortaya çıkması ile ve leninci politikanın taraftarı olarak gelişti.Devrimci kanat doktorcu parti anlayışı ile leninci parti anlayışı arasındaki büyük çelişkiyi TSİP'in kurulup çalışması ile gördü ve size de gösterdi.Aynı şekilde doktorun görüşlerinden kaynaklanan komplocu çalışma tarzınızı eleştirdi.Olaylar kısa zamanda sizin ideolojideki ve politikadaki sapmalarınızın tesadüfi olmadığını,doktor Hikmek Kıvılcımlı'nın düşüncesinden kaynaklandığını gösterdi.Sizlerle birlikte doktorun yaşayan,canlı ruhunu gördük.O zaman partiyi defalarca doktor konusunda tavır almaya zorladık.Onun idealist olduğunu,eleştirilmesi gerektiğini belirttik.Ama ikna edemedik! İdeolojik yetersizliğimizden değil,sizin ideolojik meseleye "menfaatler" ve "taktik mülahazalar" açısından (GYK raporu sf.47) baktığınızdan!Sizin için gerekli olan sosyalizmin bilimine uygunluk değil "yüksek menfaatlere uygunluk"tur.Bu yüzden diğer bütün ideolojik konuları olduğu gibi (Uluslararası mesele,milli mesele,vb) doktorculuğu da size getireceği "fayda" açısından kabul veya red ediyordunuz.

Şimdi kalkmış en utanmazcasına,devrimci kanadı parti güçlenmediği için muhalefet yapıp ayrılmakla suçluyorsunuz. Yok beyler! Marks'ın dediği gibi,burjuvazi kadını üretim aracı gibi gördüğünden,sosyalistler üretim araçlarının toplumsallaştırılmasından bahsederken onlar bunun içine kadını da sokup,sosyalistlerin kadını orta malı yapacakları sonucuna varırlar.Veya bunu öyle göstermek isterler.İdeolojiyi bir kenara bırakıp faydacı çalışmayı kendilerine kılavuz edinenler elbetteki başkaların her yaptığının da faydacı güdüyle yapıldığını sanacaklardır!Ayrılık "TSİP GYK Raporu"nda iddia edildiği gibi faydacı bir anlayışın ürünü olarak değil,aksine faydacı bir çalışmaya karşı,yanlış bir ideolojik-politik hatta karşı ilkeler üzerinde çıkmıştır.

Devrimci kanadın parti güçlenemediği için muhalefete başlamadığının diğer bir kanıtı da bu muhalefetin partinin en güçlü olduğu ve güçlenme umudunu taşıdığı sırada ortaya çıkmasıdır.

Aynı raporda yine,devrimci kanat *" doktorculuğu bırakıp gömlek değiştirir gibi anti-doktorculuğa geçti"* deniliyor.Bunu da bizim bazı maocu çevrelere "şirin görünmek istememize" bağlamak istiyorlar.

Böylesine iddialarda bulunurken bazı karanlık kalan şeylerin arkasına sığınıyorlar. Şöyle ki,doktorcu olarak itham edilen devrimci kanadın içinde yetiştiği ve sonradan özeleştirisini yaparak bıraktığı çizginin doktorculukla uzaktan yakından alakası yoktur.Haziran 1974'te kurulan TSİP'te doktora karşı açık tavır alış 1974 Ağustos'una rastlar.Şimdi,doktorcu bir hareket nasıl oluyor da tam bir bütünlükle kısa bir dönemde doktora karşı çıkabiliyor.

Raporun aynı yerinde şöyle bir saçmalama daha var:devrimci kanat doktoru özümsememiş,tutarlı eleştiri getirememiş.Aynen bu iddia ediliyor.Devrimci kanat doktorun görüşlerini idealist bulduğunu açıkladı.Bu idealist anlayışın pratikte cuntacılığa dayandığını,bunun da parti,enternasyonalizm , şovenizm,milli mesele,çalışma anlayışı ve tarzına yansıdığını belirtip eleştirdi.Programın doktorun görüşüne göre hazırlandığını reformist olduğunu söyledi.Eğer biz doktoru özümseyemeyip tutarlı eleştiri getiremiyorsak şimdi siz söyleyin bakalım:doktor idealist midir?Cuntacı mıdır?Parti anlayışına katılıyor musunuz?Doktor enternasyonalist midir?Vatan Partisi programı iddia edildiği gibi işçi sınıfı partisinin programı mıdır? Ancak sizin gibi sahtekarlar ve yalancılar bol laf edip yalnızca boş laf etmesini bilenler devrimci kanadı doktoru özümseyemeyip tutarlı eleştiremediğini söylerler.Kaldı ki İlke'de bir kere doktoru eleştirdiniz, sözümona sizin bilimsel dediğiniz eleştiri bu mu?Aradan 6 ay geçti,eğer tarih tezi üzerinde ideolojik mastürbasyon yapmak niyetinde değilseniz doktorun "davranış" açısından eleştirisi nerede?Asıl pratiğe ışık tutacak bu değil midir?

Marksist politika ile Demirelci zamanlama politikası arasında 180 derecelik zıtlık vardır.

TSİP Merkez'inin zaman zaman Demirel'e taş çıkartan politikası olayları unutturmak işine geldiği gibi,işine geldiği zaman ele almaktır.Eğer onlar Doktor'culuğu bırakmışsa bile bu tutarlı bir politikanın bilinçli bir sonucu değil zaman içindeki güç dengesinin kendi kariyerlerini tehdit etmesindendir.

İdeolojileri ve politikaları hakkında onlarca sayfa döktürmüşler,ama ne kadar samimi olduklarını anlayabilmek için elimizde yeterli bilgi var.Bundan önceki ve şimdiki politikaları neyi temsil etmektedir:*"Şayet bu araştırmalar ve tartışmalar sonucu Kıvılcımlı'nın yanıldığı anlaşılırsa ve parti buna karar verirse ancak bundan sonra partimizin politikası değişebilir.Yoksa partimizin sınıf tahlilleri Kıvılcımlı'nın toplumsal analizleri üzerinde oturmaya devam edecektir"* demiştiniz İzmir İl'in mektubuna verdiğiniz cevapta (Bk.4 No'lu Parti Bülteni).Görüldüğü gibi doktorun eleştirisinden önce yazılan bültende politikalarına doktorun görüşlerinin temel olduğunu,eğer Doktor konusunda görüşleri değişirse politikalarının da değişeceğini söylüyorlar.

Ve sıkışınca Doktor'u inkâr ettiler.Mantıki olarak politikalarının da değişmesi gerekmez mi?

"Gerçi partinin politikası hiçbir zaman Doktor'cu olmamıştır.Kıvılcımlı eleştirisinden sonra parti politikasında köklü bir değişim olmaması da bu olguyu doğrular."(Bak. GYK raporu sf.44)

Peki görülen ne?Politika aynen devam ediyormuş,değişme yokmuş...Şimdi hangi sonuca varacağız:politikaları değişmemişse, ya hala doktorculuğu (gizlice) devam ettiriyorlar;yahut geçmişte politikalarında "doktorun görüşlerinin hakim olmadığı" yalanını söylüyorlar!..

Evet,TSİP'li yönetici baylar!Gömlek değiştirmek size mahsustur.Ve üstelik gömlek bakımından gardrobunuz hayli zengin.Hangisini yazsak?..Örneğin TSİP nedir?Size göre bir dönem öncü partidir.İkinci dönemde öncü parti değildir,yaratılmasında rol oynayacak... Üçüncü dönem TSİP diğerleriyle birlikte merkezi siyasi otoriteyi yaratacak...Dördüncü dönemde ise "mayalanma alanı"...Herhalde parti anlayışı yönünden de gardrobunuz çok zengin.Başkalarını ideolojik bulanıklıkla suçlayanların koyuna laf atan keçi durumuna düşmemeleri çok daha akıllıca bir iş olacak.

Bizim için ise TSİP her zaman legal sosyalist kitle partisi idi ve daima da öyle kaldı.

Siz üstelik tarihin gördüğü en büyük komployu bacak kadar boyuna bakmadan atacak kadar "cesur" insanlarsınız da!Şöyle ki,bir ara devrimci kanadı maocu olmakla suçladınız.Sosyalist Gençlik gazetesinin 4.sayısında Mao'nun bir yazısını basmıştı:bu anlamda Mao'ya karşı açık tavır almama anlamında,evet yanlıştı.Bu da bizim o konudaki bilgilenme eksikliğimizden geliyordu.Bu yüzden "kişiye tapınç","kırlar ve şehirler" gibi konularda Mao'ya karşı olsak dahi,içeriğini doğru bulduğumuzdan o yazıyı bastık.Mao'nun eleştirileri ortaya çıkınca,anti-sovyetizm edebiyatı geliştirilince onun gerçek çehresini gördük ve bu konuda özeleştirimizi yaptık.Parti'nin ta başından beri bugün anladığınız enternasyonalist çizgide olduğunuzu söylüyorsunuz.Şimdi soruyoruz size:bizimle ittifak yapmadan evvel parti kurulurken neden şu Mao meselesini bize sormadınız?O halde o dönemdeki enternasyonalist anlayışınız bugünkünden çok farklıdır.Kıbrıs konusundaki tavrınız zaten enternasyonalizm konusunda"pratik" bir ipucu verdi.Herhalde enternasyonalizm konusunda da gardrobunuz hayli zengin.Aynı zamanda son İstanbul İl Kongresinde "Devrimci Kanat"ı bölebilirmiyiz gibi aklıevvel çocukluklarıın içinde Mao'culuğu anti-marksist olarak ilan eden bir karar tasarısı verdiniz.Biz bu karar tasarısına inançlarımız gereği olumlu oy verdik.Yalnız kongredeki iki delege bu tasarının aleyhinde konuşup,oyunu maoculuğun anti-marksist olamayacağı yönünde kullandı.(Beykoz delegeleri) O zaman bu konuda ciddi idiyseniz bu iki kişinin üyeliğine son verilmesi gerekmez miydi? "İşçi sınıfı partisi"nde işçi sınıfı ideolojisine düşman bir sapık akımı savunanların işi ne?Bununla da kalmadı,aynı kongrede,15 dakika sonra bu ikiliden biri sizin Büyük Kongre delegeniz oldu ve siz ona oyunuzu verdiniz!İşte sizin enternasyonalizm anlayışınız da bu:faydacı anlayış. Bir yere kafa-kol atıp birşeyler koparabilirmiyim hayali içinde yüzerken,diğer yerde ustaca ve usluca işini görebilme...Sizin oyunlarınıza parti de,Türkiye de dar geliyor artık,galiba dükkanınızı büyütmek niyetindesiniz.

Bir de,geçen sayılarınızda Kitle'de yeni program tasarısı hazırlayıp,Türkiye sosyalist hareketinde birliğe giden yolda önemli bir adım olarak,sosyalist çevrelerin tartışmasına sundunuz.Peki!Eski aşure gibi "ne istersen içinde var" programınızı tamamen reddederken neden eleştirisini yapıp,eleştirinizi tartışmaya sunmadınız?Doğru olan da herhalde bu tavır olacaktı.Herhalde program yönünden de zengin gardroba sahipsiniz!Laf arasında eski programınız muhteva olarak doğru idiyse neden tamamen değiştirdiniz?(Çünkü raporun 46.sayfasında *"-eski- program... tümüyle işçi sınıfı bilimine dayandırılmaya çalışılmıştır"* diyorsunuz)

En önemli konularda zengin bin gardroba sahip olduğunuzdan,bunlardan hangisini kendinize uygun bulduğunuzu bilmediğimizden görüşlerinizi tek tek alıp eleştiremiyoruz.Bu bakımdan bu işi burada kesip,başka bir konuda döktürdüğünüz yalanların cevabını vermek istiyoruz.

Raporunuzun çeşitli yerlerinde Devrimci Kanat'la ilgili olarak yazdıklarınızın toplam sonucunda şu çıkıyor:"bunlar işçilerle bağı olmayan,kitle tabanı bulunmayan öğrencilerden müteşekkil bir çetedir".

Acaba öyle mi?

Partinin nicelik ve nitelik olarak en güçlü teşkilatı olan İstanbul İlinin ilçe ilçe kongre sonuçlarını söyleyelim:Eyüp,Beşiktaş,Kartal,Şişli Devrimci kanadın ezici çoğunluğu ile alındı.Gaziosmanpaşa'da meyhaneden getirilen bir kişi sayesinde bir farkla "Merkez kliği" kazandı.Eminönünde MYK GYK üyesi Ankara İl Sekreteri Veli Gürcan Eminönü İlçe üyesi sayıldı;usulsüz olarak kongrede oy kullandı,oylar eşit çıktı.Kıdeme(!) göre onlar kazandı.Kadıköy'de onlar bir delege bile çıkaramadılar.Bizden bir arkadaş ve başka bir gruptan diğer bir kişi seçildi.Bakırköy'de oylar eşit çıktı.Yönetim devrimci kanatta kalırken 2 delegelik bölündü.Beykoz'da 2 Mao'cunun oyu ile bir farkla geçtiler,2 Mao'cu delege seçildi..Bizi karşı mao'cularla ittifak kurdular!Diğer ilçelerde Zeytinburnu'nda Doktor'cular kazandı;geriye kala kala Fatih ve Beyoğlu kalıyor.Beyoğlu ilçesindekilerin de genel merkezi savunmadığı ortaya çıktı.Sizin kitle tabanınız nerede?Bizi tecrit olmuşlukla suçluyorsunuz;parti içinde Devrimci Kanadın gücü ortada.Aynı zamanda sizin iddia ettiğiniz gibi de fazla "amatör" değiliz.Bizi işçilerle bağı olmamakla suçladınız:çok gülünç!

Peki bütün bunlara rağmen İstanbul İl Kongresini nasıl aldınız:birincisi,raporunuzun 60.sayfasında "tembel,yeteneksiz ve basiretsiz" olduğunu söylediğiniz ve aslında oy kullanmamaları gereken,MYK yetkilerinden istifade ederek oy kullandırdığınız eski İstanbul İl Yönetim Kurulunun oylarıyla; ikincisi ise Genel Merkeze karşı çıkan fakat politika körlüğü ile Devrimci Kanat'la ittifak kurmaya yanaşmayan "ortadaki" unsurların oylarıyla...

Bütün bunlara rağmen genel merkezcilerin oylarından fazla oy boş çıktı (19 boş, 17 genel merkez).Bu da genel merkezin kofluğunu,Devrimci Kanat'la ittifak yapmayan "ortadakilerin" körlüğünü gösterir.

TSİP'cilerin parti kuruluşu ile ilgili olarak söyledikleri de kaypak.Bir yerde (sf. 21) partinin sırf kendilerince kurulduğunu,diğer bir yerde ise başka bir grupla beraber kurulduğunu söylemektedirler(29) Amaç ortada: partinin bütün yükünü çeken , ama kuruluşta çeşitli hukuki sebepler yüzünden kurucu ve yönetici olamayan devrimci sosyalistlerin çabalarını ve mücadelesini örtbas etmek...Bunu yaparken kendi kendilerinin de yalancısı oluyorlar.

GSB hakkında getirilen karalamalar konusunda ise,yalnızca bir fikir vermesi için şunu söyleyip geçelim: son İstanbul il kongresinde "tembel,yeteneksiz ve basiretsiz" eski il yönetim kurulu yerine seçilen yeni yönetim kurulunun üyelerinden biri,daha önceden,üyelik kıstaslarına sahip olmadığı , yeterli görülmediği için,sadece bu sebepten dolayı

GSB'den ihraç edilmişti!

Milli meselede doğru politikayı izlediklerini söylüyorlar. (sayfa 54) Raporlarında bile hala "doğu halkı" ndan bahsederken bunu söylemekten utanmaları gerekir.

Devrimci kanadın sabırsız, aceleci, parti çalışmasını beceremiyen bir "genç gurup" olduğunu söylüyorlar. Bugün "parti örgütlenmemizin temeli" dedikleri çalışma ekipleri, o çalışma bilmez dedikleri devrimci kanat tarafından önerilmişti . Fakat uzun zaman bunun hangi devrimci anlamı ihtive ettiği merkezciler tarafından anlaşılmamıştır.

Büyük kongrelerini büyük bir alçak gönüllülük eseri vaktinden önce yaptıklarını söylüyorlar.(s.59) Doğrumu bu? Aksine Merkez oportünist bir siyasetle kongreyi sürekli ertelemiş, 6 ay geciktirmiştir. Ve kongre partinin kuruluşundan en geç 2 yıl içinde yapılması zorunlu olduğuna göre bu bir alçak gönüllük veya tabana hesap verme aceleciliği sonucu değildir. TSİP merkezi devrimci muhalefeti, burjuva hukukunun kendisine olanak sağladığı avantajlarla, kongreyi, garantileyinceye kadar ertelemiştir.

Sahtekârlık hazinesi rapor parti örgütlenmesi konusunda bizim tabela örgütlenmemize karşı çıkmamızı eleştiriyor(s.73) aynen şunu söylüyor: "sol kanat ....tabelâ örgütlerinin Parti'yi yozlaştıracağı bahanesiyle parlamenter çalışmadan yan çizmiştir."(s.73)

Biz marksist anlayışla parlamenter çalışmayı reddetmedik seçimlere katılınmasını söyledik, son ara seçimlerinde pratikte CHP kuyrukçuluğuna varan bağımsız adaylar çıkarmamayı eleştirdik. Fakat bir partinin kuruluşundaki bir dönemde "tabelâ"örgütlenmesinin neye malolacağını bilecek kadar tecrübeliydik. Bu,bir parti doğru politika izlese bile, onun dağılmasını getirirdi. Bunun sonucu, yani tabelâ örgütlenmesinin yapıldığı yerlerin başarılı olmadığını yine bizzat siz raporda sayıyıyorsunuz.s.61

Komploculuğu bir sanat haline getiren TSİP politikası sendikal alanda da bu tavırla küçük sendikalar kurmaya, desteklemeye girişmiştir. İyice rezil oldukları Tüm Dokuma İş sendikasını açık açık savunamayarak kendi kabahatlerini örtmek için "işte siz de yaptınız" der gibi, farklı şarların ürünü olan Tüm Tor İş'i öne sürüyorlar.s108

Tüm Dokuma İş Tekstil sendikası içindeki çalışmayı provokasyona getirircesine, yanlış bir politikayla kurulmuştur. Tüm Tor İş isekurulduğu zaman kendi iş kolunda devrimci bir sendika veya şubesini açıp çalışabileceği herhangi bir sendika yoktur. (Doğuda olan çapa iş vardı, temas kurulamadı).Genellikle AP'lilerin yönetimdeki bir iş kolu olan tarım -iş koluda mecburen bir sendika kurmak gerekiyordu.

Ayrıca şu da var. Tüm-Dokuma-İş kongresini yapmış, bağımsızlığını tescil etmiş, kendisinden büyük bir sendikaya (reformist bile olsa..) katılmak konusunda niyetsizliğini tescil etmiştir.

Tüm-Tor-İş devrimci sosyalizmin sendikal prensipleri gereği DİSK'e katılmalıdır. Tüm Tor-İş'in kongresi olunca alınacak kararın DİSK'e katılmakmı yoksa bağımsızlıkmı olacağını beraber göreceğiz.

Son olarak "proletaryanın yüksek menfaatleri için, "adam kullanmak" meselesine gelelim. Siyasi mücadele uzun vadeli, onyıllar sürecek bir mücadeledir. Ve bu tarihi mücadelede "adam kullanma"ya yer yoktur.Sınıfların mücadelesinin ürünü olan tarih kişilere veya "kişilerin kullanılmasına" bağlı değildir.

Ama buna rağmen "proletaryanın yüksek menfaatleri için adam kullandığını" zanneden varsa yanılıyordur. Bu, bizzat kendisi " kullanılmak" durumunda kalan zavallı, küçük burjuva mantığıdır.

Bunun en iyi ve taze örneğını yine TSİP'te görelim: Raporun 30.sayfasında"şimdiki genel başkandan önce başka birinin başkan yapılmak istenildiği, fakat sonra başkan adayının bundan vazgeçmesiyle bu zarardan kurtulunduğu söylenmektedir.

Fakat anlatılan eksiktir. Aynı mantık ondan sonra da devam etmiştir. Devrimci kanattan olan arkadaşların muhalefetlerine, gerekçelerineragmen yeni ve şimdiki başkan tespit edilmiştir. Fakat olay nasıl bir akış izlemiştir.Açık, görülen o ki, "kullanılmak"için getirilen,bugün "kullanmaktadır". Evet, olayların maddi zorlaması kendi yolunu kendisi çizer.

Bu taktikler biz, devrimci sosyalistlerin anlayamadığı kadar ince, karışık taktikler. Bu konuda oldukça "amatörüz".Fakat yine de bu konuda amatör kalmak isteriz. Ustalığın böylesi bize lâzım değil.

ücretler düşüyor, fiyatlar yükseliyor, yeni devalüasyonlar yapılıyorken..

YOKSULLUK ARTIYOR!

Geçtiğimiz günlerde de sermaye sınıfının en seçkin temsilcileri ve yine onların çeşitli sözcüleri işçi haklarına karşı yoğun bir saldırı kampanyası sürdürdüler. Uzun zamandır dillerine doladıkları "işçi ücretlerinin dondurulması", sendikaların denetim altına alınarak "grevlerin engellenmesi", ve nihayet etkili (!) tedbirler alınarak "işbarışının sağlanması" yolundaki isteklerini, hep birlikte yeniden koro halinde tekrarladılar ve tekrar ediyorlar. Ücretlerin çok yüksek olduğunu ve "fiyat artışlarına ücret artışlarının yol açtığı" yalanını utanmazca bir kere daha ileri sürüyorlar.

Gerçek durum ise böyle midir, yani gerçekten işçi ücretleri çok mu yüksektir ve fiyat artışlarına yol açan neden bu mudur ?

Hemen belirtelimki, burjuvazinin utanmazca ileri sürdüğü bu yalanı hayatın kendisi yalanlamaktadır. Bugün tüm emekçilerin, tüm çalışan insanların durumuna baktığımızda, bunların aldıkları ücretlerle fiyat artışlarını karşılatırdığımızda ve yine patronların kârındaki korkunç artışlara baktığımızda, gerçeğin böyle olmadığını tüm çıplaklığıyla görürüz.

Ücretlilerin durumunda sürekli bir gerileme olduğu halde, her gün biraz daha yoksulluğun içine itildikleri halde, patronlar bu yalanı neden ileri sürerler? Bu nedeni içinde yaşadığımız toplumsal düzende, yani kapitalizmde aramak gerekir. Kapitalizmde temel bir ekonomik yasa vardır. Kapitalizmin bu değişmez yasasına damgasını vuran, artı-değer sömürüsüdür. Sermayenin bu karakteri onu fazla, daha fazla kâra yöneltir. Burjuvazinin daha fazla kâr için işlemeyeceği cinayet, gözealamıyacağı kötülük yoktur. Sermayenin tarihi, kâr için genç yaşta sakat bırakılan, öldürülen milyonlarca insanın da tarihidir. Kâra duyulan büyük iştah, burjuvaziyi, her zaman emekçileri ağır sömürü altına sokmayı amaçlatır. Daha dün burjuva, yüksek kâr için milyonlarca işçiyi 16 saat çalıştırıyordu. Nitekim bugün bile, Türkiye'de, tarım proleterleri ve birçok işyerindeki işçiler 16 saate yakın çalıştırılmaktadırlar. Yine burjuvazinin bu iştahı onu, milyonlarca emekçinin ölümüne yol açan saldırgan emperyalist savaşlara girmekten alıkoyamaz, aksine daha da saldırgan kılar. Daha dün yaşanan, özünde emperyalist bölüşüm savaşları olan I. ve II. Dünya savaşları ve dünyanın pek çok yerindeki savaşlar bu iştahın bir ürünüdür. Kıbrıs'ta binlerce emekçinin katledilmesi, sakat bırakılması ve bugün Ege'de aynı duruma doğru tırmanış, her iki ülkenin kapitalistlerinin bu soygun iştahından ileri gelmiştir ve gelmektedir.

Ancak işçi sınıfı, verdiği mücadele ile burjuvazinin bu sömürüsüne, saldırganlığına dur diyebilmiştir ve demektedir.

Bugün mevcut durumu değerlendirirsek, yeni hükümetlerin yürüttükleri politikayı, patronların hep birlikte yaptıkları çığırtkanlıkları ve emekçilerin durumlarının gittikçe bozulmasının sebeplerini gözden geçirirken, kapitalizmin bu temel ekonomik yasasını hiçbir zaman unutmamak gerekir. Dün olduğu gibi bugün de burjuva hükümetlerinin yürüttükleri politika, sermaye sınıfının daha fazla kâr sağlamasını amaçlar.

Ülkemizde 1970'lerden beri işçi sınıfı ve diğer emekçi yığınların durumunda bir ilirleme olmamış aksine gerileme olmuştur. Emekçi yığınlar daha da yoksullaşmışlardır. Ücretlerdeki artışlar, genel olarak, bir kaç istisna dışında sürekli bir gerileme olmuştur. Fiyat artışları ise, bunun aksine, sürekli yukarıya doğru bir tırmanış göstermiştir. 1970 yılında yapılan develüasyon bir anda emekçilerin %66 oranında yoksullaşmasını getirmiştir. Yine 1971-1973 arasındaki yıllarda emekçilerin yoksullaşması durmamış, aksine devam etmiştir. Bu dönemde de yoksullaşmanın oranı %10'u geçmiştir. 1973 seçimleri sonrasında emekçi yığınların durumunda biraz iyileşme olmuş, fakat bu hiçbir zaman eski seviyesine dahi ulaşamamıştır. Ecevit hükümeti döneminde asgari ücret, bir kişinin o günkü şartlardaki asgari geçinme imkânı 80.-TL. olduğu halde, ancak brüt 40.-TL. olarak tespit edilmiştir. Irmak hükümeti zamanında ve onun yerine kurulan MC hükümeti döneminde ise, emekçilerin durumunda yeniden bir gerileme meydana gelmiştir ve bu gerileme halen devam etmektedir. Paramız, son 1 yıl içinde aralıklı olarak 7 defa, son 15 gün içersinde ise 2 defa devalüe edilmiştir. Emekçilerin gözünden kaçırılmaya çalışılan bu develüasyonlarda türk lirası toplam olarak %14.5 oranında değer kaybına uğramıştır. Bu, emekçilerin eline geçen paranın, 1 yıl öncesine göre %14.5 azaldığı anlamına gelir. MC hükümeti bu kadarla da yetinmeyecek yeni develüasyonlara geçecektir. Çünkü develüasyonlar genel olara sermayenin durumunda bir gerilemeye yol açmaz, aksine onun önündeki bir takım engelleri kaldırmak için yapılır. Sonra, MC hükümeti, paranın devalüe edilmesi emrini sadece kendi burjuvazisinden değil, ama aynı zamanda, onun da bir parçasını meydana getirdiği uluslararası burjuvaziden almaktadır. Zira MC'nin aldığı ekonomik tedbirleri yetersiz bulan İMF (Uluslararası Para Fonu) örgütü Türkiye'de yaptığı incelemelerden sonra hazırladığı ve gönderdiği raporda, burjuvazinin çıkmazdan kurtulması için yerine getirmesi gereken şartları sıralamıştır. Bunlar özetle : "1) bütçe harcamalarının kısılması, kamu yatırımlarının azaltılması, vergi gelirlerinin artırılması; 2) destekleme alımlarında ölçülü davranılması; 3) işçi ücretlerindeki artışların frenlenmesi; 4) Türk lirasının kurunda vakit geçirmeden gerekli ayarlamaların yapılması" dır.

Görüldüğü gibi, sermaye sınıfının ve MC hükümetinin önerdiği çözümler, uluslararası sermayenin kendisine önerdiği çözümlerdir. Yerli sermaye, hükümeti ile birlikte emperyalizmin emrindedir ve onun borazanlığını yapmaktadır.

Yukarıda da söylediğimiz gibi, ülkemizde hayat pahalılığı ve işsizlik sürekli artmakta, emekçi yığınlar hızla daha da yoksullaşmaktadır. Fiyatlar sürekli olarak artarken ücretlerde gerileme olmaktadır. Ve bugün sermaye ve onun hükümeti MC, elbirliği ederek işçi sınıfının ücretlerin artırılması için girdiği mücadeleyi engellemek ve ücretleri dondurmak istiyorlar. Onlar, 12 Mart faşizmi sırasında olduğu gibi kendilerine yüksek kârlar sağlayacak ve işçi sınıfı hareketini ezecek bir dönemin özlemi içindedirler. Çünkü şu son yıllarda sermayenin kâr oranı devamlı yükselirken, ücretlerin durumunda devamlı bir gerileme vardır.

İŞÇİ ÜCRETLERİ YÜKSEK MİDİR ?

Şimdi gelelim işçi ücretlerinin çok yüksek olduğu yalanına. Bugün Türkiye'deki işçi ücretleri Avrupa'daki işçi ücretleri içinde en düşük olanıdır. Burjuvazi bu avantajlı durumunu sürdürmek için her şeyi yapmaya hazırdır. İşgücünü çok ucuza kullanarak sömürüsünü korkunç düzeylere çıkartmaya çalışmaktadır. Bunu daha iyi anlamak için bazı Avrupa ülkelerindeki işçi ücretleri ile ülkemizdeki işçi ücretlerinin bir karşılaştırmasını verelim:

Ülkeler	Tarih	Ortalama günlük ücret (TL)
Fransa	1972	125.92
Hollanda	1971	216.80
Almanya	1972	269.68
Yunanistan	1972	78.16
İspanya	1972	77.87
İtalya	1971	135.44
Türkiye	1972	42.68

Buradan da açıkça görülebileceği gibi, ülkemizdeki işçi ücretleri faşist yönetim altındaki Yunanistan ve İspanya'dakinden bile çok geridedir. Ücretlerdeki %100'lük bir artış bile ancak engeri ülkelerdeki ücretler düzeyine ulaştırabilir. Kısacası, ücretlerin çok yüksek olduğu büyük bir yalandır !

Burada, sanayide verimliliğin düştüğü ve buna bağlı olarak da ücretlerin gerilemesi gerektiği ileri sürülebilir. Ama bu da asılsız bir iddia olur. Çünkü, sanayi kesiminde 1971'de %10.4, 1972'de %11.8 ve 1973'de %9.1 oranında bir gelir artışı olduğu halde, "gerçek ücretlerde" 1971'de %-5.1, 1972'de %-1.4 ve 1973'de %-3.9 gerileme olmuştur. Yani sanayi kesiminin geliri hızla artarken, gerçek işçi ücretlerinde önemli bir gerileme görülmüştür. Yine bu dönemde (1971-1973), özel sektöre açılan kredilerde de büyük artış olmuştur:

Yıl	Banka kredileri (milyon TL)	Merkez Bankası kredileri (milyonTL)
1971	38 600	435
1972	50 869	722
1973	76 187	3 639

Görüldüğü gibi, sermaye sınıfı, bir yandan işçi ücretlerinde meydana gelen gerilimeyle, diğer yandan da açılan kredilerle kârını alabildiğine artırmıştır.

Meselenin daha da açıklığa kavuşması için şu son günlerdeki duruma bakalım.

1975'in ilk dokuz ayında fiyatlardaki artış %18.5 olduğu halde, ücretlerdeki artış %16.2'de kalmıştır. Daha açık söylersek, gerçek ücretlerde %-2.3 oranında bir gerileme olmuştur. Son günlerde ise fiyat artışları daha da hızlanmış, Ekim 1975-Şubat 1976 arasındaki 5 aylık dönemde toptan eşya fiyatları %10.8 oranında (a-sanayi mallarında % 7.7 b-gıda maddelerinde %12.4) artmıştır. Son yapılan develüasyonlarla bu artış daha hızlanacaktır. Nitekim daha şimdiden 40 sanayi ürününe %15 oranında zam gelmiş, perakende fiyatlarda ise, aynı şekilde, fiyat artışları son 4 yılın en yüksek düzeyine ulaşmıştır .

Özellikle şu önümüzdeki günlerde fiyat artışları daha da yüksek bir düzeye ulaşacaktır. Zira, son bütçede yerine getirilmesi gereken yükümlülükler, döviz rezervlerinin oldukça azalması, dünyadaki gelişmeler fiyatların daha da yükseleceğini göstermektedir. Ayrıca, bütçe bir dizi yeni vergi tedbirleride öngörmektedir. Demirel hükümeti emekçi yığınların tepkisini çekmemek ve oy kaybına uğramamak için, uzun zamandır, çeşitli yöntemlerle olağanüstü fiyat artışlarını engelleyebilmiştir. Ama bugün, sermayenin ihtiyaçlarına cevap verebilmek için yeni fiyat ayarlamalarına gitmek zorundadır. Üst üste yapılan develüasyonlar ve Sümerbank, v.s. mamûllerine yapılan zamlar bunu ilk belirtileridir.

Bu arada şunu da belirtelim ki, yine şu son günlerde sermaye sınıfına akıtılan krediler daha da artmıştır. Krediler, 1976 'nın ilk iki ayında 173 milyar liraya yükselmiştir. Öncü'nün geçen sayısında da belirttiğimiz gibi hükümet sanayi kesiminin ve genel olarak tüm sermaye sınıfının çıkarlarını korumak için hiçbir fedakarlıktan kaçınmayacağını ve bütün istekleri yerine getirmeye hazır olduğunu Erbakan'ın ağzından açıklamıştı.

Burjuvazinin soygununa son bir örnek olarak da vergi iadelerini gösterebiliriz . Son 11 yılda, vergi iadesinden yararlanan ihracat 71 kat artarken, ödenen vergi iadesi, 115 kat artmıştır. 1964 yılında toplam vergi iadesi 12 bin lira iken, 1975'te bu rakkam 1 milyar 382 bin liraya yükselmiştir.

SONUÇ

Söylediklerimizi kısaca özetlersek; bugün kitleler daha da derin bir yoksulluk çukuruna yuvarlanmıştır ve gün geçtikçe yoksullaşma daha da derinleşmektedir. Sermaye ve sözcülerinin iddialarının aksine ücret artışları sürekli bir biçimde fiyat artışlarının gerisinde kalmaktadır.

Sermaye sınıfı ekonomik-politik buhranın tüm yükünü işçi sınıfının ve diğer emekçi yığınların omuzuna yüklemeye çalışmakta, böyle bir dönemde kârını olağanüstü bir orana yükseltebilmek için uğraşmaktadır.

Tüm emekçiler bu gelişim karşısında uyanık olmalı ve burjuvazinin faşizmi tezgahlama çabalarını boşa çıkarmalıdır. Bugün emekçi yığınlar ekonomik-demokratik hakları için daha yoğun bir şekilde mücadele etmelidirler. Burjuvazinin bu ağır ekonomik saldırısına daha aktif bir şekilde karşı çıkmalı ve bu mücadeleyi en yakın siyasi hedefle birleştirerek daha geniş yığınları eylem içine çekmelidirler (grev, dayanışma grevi, protesto gösterileri, mitig, v.s.). Şüphesiz ki bu talepler için mücadele, mücadelenin bütünü olarak görülemez. Çünkü böyle bir mücadele, olayın gerçek nedenini ortadan kaldırmayı, yani kapitalizmi hedeflemez. Sadece emekçi yığınların durumunda nispî bir düzelmeyi sağlar-Onun için bu günkü mücadele sosyalizm için verilen mücadeleden ayrı düşünülmemeli ve ona tâbi kılınmalıdır.